

Emperyalizme Ve Oligarşiye Karşı

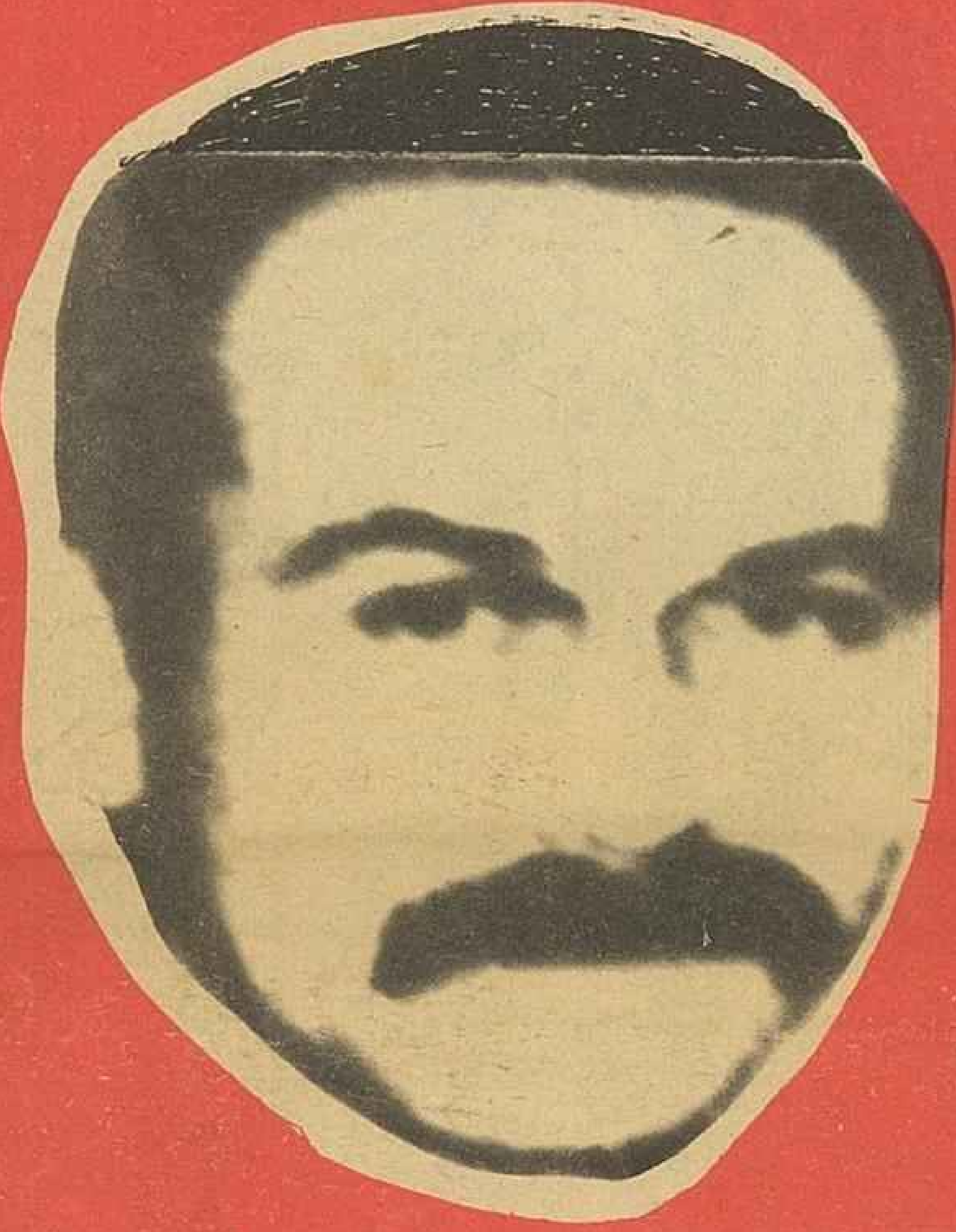
CEPHE

SAYI : 1
26-1-1978
5 TL.

Devrim için savaşmayana sosyalist denmez!

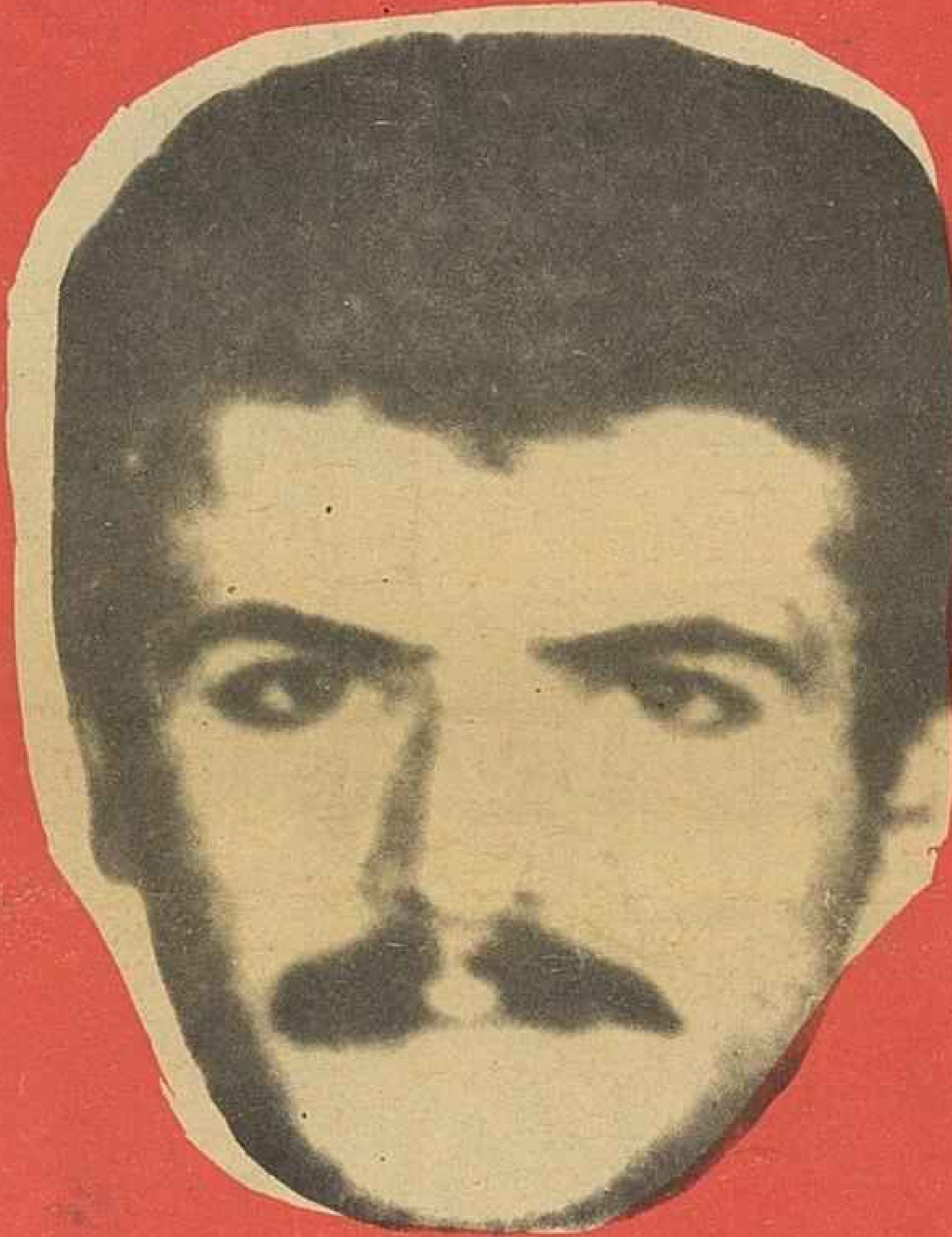
Beylerderesi'nde dünya bir kızıldere olayına daha tanık oldu...

26-1-1976

İLKER AKMAN

- Öncü Savaşını yönlendirecek proleter devrimci kadrolar, ancak pratik içinde savaşa savaşa çelikleşirler...

HASAN BASRİ TEMİZALP

- Oligarşik diktatörlüğü hedef alan SİLAHLI PROPAGANDA Oportünizmin panzehiridir...

YUSUF ZİYA GÜNEŞ

- Tabii ki, silahlı propaganda pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden, amaç ve biçim olarak farklıdır...

devrim yolu engebelidir

-dolambaçlıdır sarptır

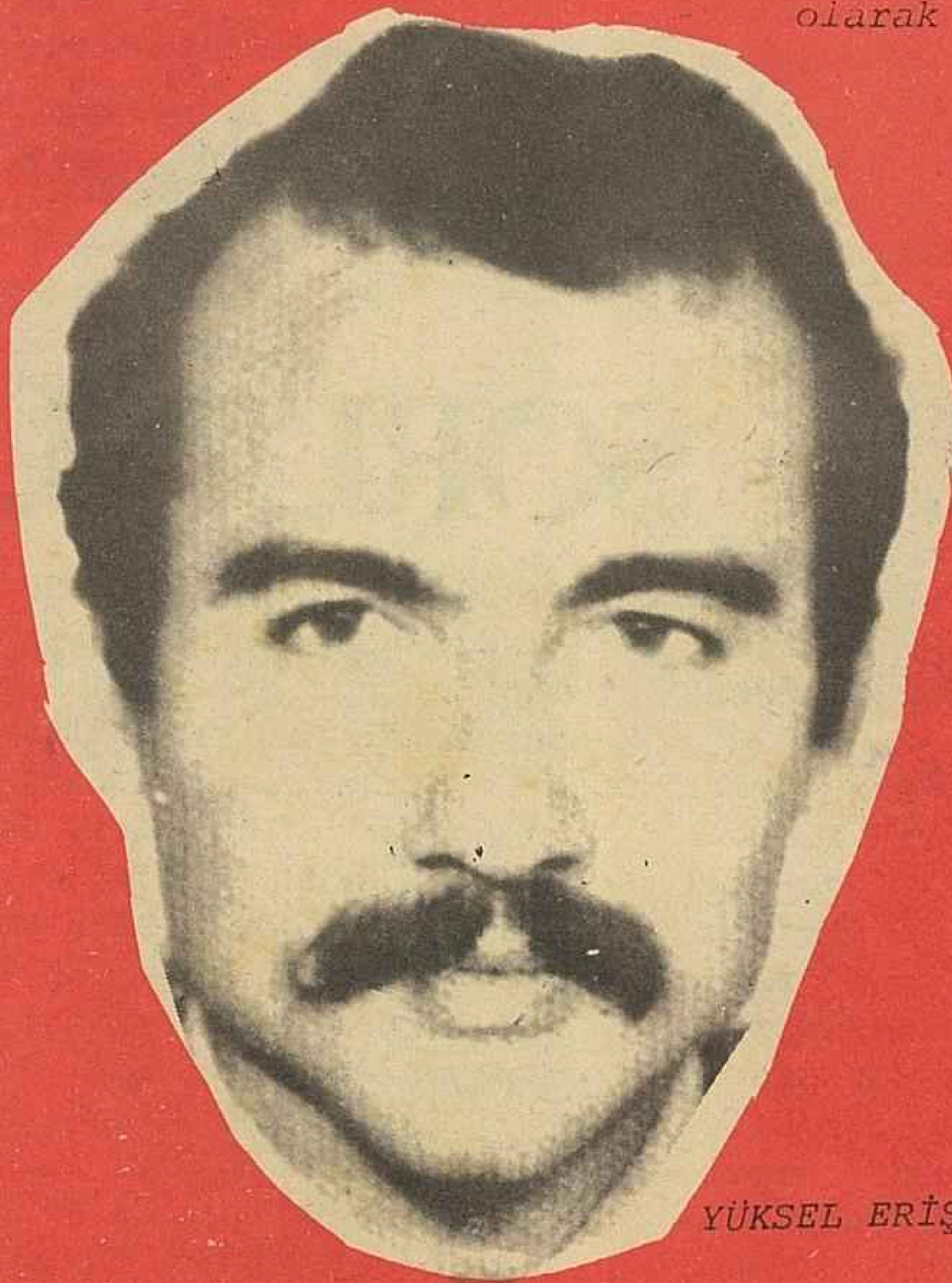
kurtuluş bayrağı bu yolu

tırmanan gerillaların

birbirine iletmesi ile

oligarşinin burcuna

dikilecektir

YÜKSEL ERİŞ

- Milli Meseledeki teorik pürüzler Kürt Proleter devrimcilerinin, daha fazla aktif mücadeleye katılmalarıyla ortadan kalkar.

GÜNCEL SORUNLAR ve SEÇİMLER

Güncel sorunlarımıza ışık tutması bakımından "70 li yılların" belirli olgularını kısada olsa gözden geçirmekte yarar vardır.

Geri-bıraktırılmış ve yarı sömürge ülkelerde olduğu gibi ülkemizde alt yapısından üst yapısına kadar sürekli bir "MİLLİ KRİZ" içindedir. Bu krizin, tam olgunlaşmamış olsa da zaman zaman derinleştiğini, yaşadığımız ekonomik, sosyal ve siyasal olaylar somut olarak göstermektedir. Zaten bizim gibi ülkelerin içinde bulunduğu dönemde, emperyalizme bağımlı olarak başka türlü yani istikrarlı, bunalımsız bir süreç geçirmesi de düşünülemez.

1971 kış aylarında ülkemizdeki durumu hatırlarsak; işçi sınıfının ve diğer emekçi halk kitlèlerinin iktidara karşı tepkileri artmış, kendiliğinden de olsa çığ gibi büyüyen devrimci bir gençlik hareketi gelişmi ve yeni yeni mayalanmaya başlayan Pr .eter Devrimci hareketin yanısıra ülke.izdeki Milli Kriz derinleşmiş, oligarşik devletin ekonomisi iflas etmiş durumda idi. Bu olgular Ordu iç isine yansımış demokrat ve yurtseverlerde yankı bulmuş, özellikle genç subaylar içinde muhalefet gurupları yaratmış, Ordu da memnun olmayanlar çoğalmıştır.

İktidarda; kitlelerden tecrit olmuş, emrinde olması lazım gelen birçok devlet kurumlarının bile dışladığı, ülkeyi idare edemez duruma gelmiş Süleyman Demirel başkanlığında bir soygun hükümeti var. Hükümet artık Emperyalizmin uşaklığını bile beceremiyor durumda. Muhalefetteki CHP, ayrı ayrı İnönü ve Ecevit'in başkanlığında ikiye bölünmüş, tek başına emperyalist tekellerin ve uzantıları olan işbirlikçi tekelci burjuvazinin güvenini sağlıyamadığı gibi, halk kitlelerinin diri kesimlerinden de tecrit olmuş, kısacası, işçi sınıfını, şehir küçük burjuvazisini ve köylülüğün önemli bir bölümünü yedekliyememiş vaziyette. TİP üçe bölünmüş, ayrışma döneminde.

Türkeş'in başkanlığındaki faşist MHP ise öğrenci gençlik içerisindeki, örgütlenmesini yoğunlaştırmakta ve Ülkü Ocakları örgütlenmesini tamamlamak üzere, ordu içerisinde dar yuvarlar halinde örgütlenmekle beraber iktidar alternatifi olarak sözü bile edilemez durumdaydı.

1971-12 Mart Muhtırası verildiğinde, kalın hatlarıyla ülkedeki koşullar bunlardı.

de. sə. 5 de.

Ekim Devrimi ve Öğretisi

Toplumsal devinimler ve bir bütün olarak maddeci tarih, üretici güçlerin gelişme seyri içinde sürecini yaşar. Doğanın işleyişini planlayan o güçlü ve sonsuz kanunlar, yaşam mücadelesinin girdaplarında kulağa hoş gelen bir müzik gibi ortaya çıkarlar. Yaşam mücadelesinin organizasyonunda bilinçli adımların yaratıcıları da her zaman bu kanunların işleyişini kavramış önder güçler olmuşlardır. Yetersizliğin aşılmasını temel olarak sağlayan üretici güçler doğa ile mücadeleden ve kollektif çalışmadan kendini betimleyen ilkel komünal toplumun çerçevesini de parçalamışlardır.

Sınıflı toplumların doğuşu ve sınıflar arası savaşın o andan itibaren başlayışı bir bütün olarak tarihi materyalizmin muhtevasını çizmiştir. Maddeci tarihin de yaratıcısı olan sınıf savaşımları; kendi kendini yadsımanın da mücadelesini yürütürler. Tarih, sınıf savaşımının yok olacağı bir topluma erişebilmenin tanıklığını ancak burjuvazi-Proleterya mücadelesinde yapabilmiştir. Toplumsal mücadelenin yepyeni bir evresi olarak, tarih sahnesinde bilinen emek sermaye çelişkisi aynı zamanda insanlığın kurtuluşu yolunda, tek yönlü yol haline gelmiştir. Ütopik ve yetersiz görüşleri çiğneyerek dünya halklarına kendini, kurtuluşun yıldızı olarak gösteren bu çelişki, aynı zamanda insanlığın nihai hedefinin köprüsünü inşa etmiştir.

Pratik olmayan hiç bir olgu, yaşam hakkını kazanamaz. Doğa kanunları bizlere her olgunun maddi bir temele dayanması gerektiğini, bunun dışında kalan olguların birer ütopyadan öteye geçemeyeceklerini belgelemektedir. Feodalizmin bağrından doğan ve doğduğu yapıyı çözümleyerek toplumsal gelişmelerin belirleyicisi olan Kapitalizm, tarih sahnesine akıllara durgunluk veren bir hızla ve sınır tanımaz bir akışın içinden çıkmıştır.

Sınıf savaşımının bilinçli adımları, emek-sermaye çatışmasına şafağında atılması ve ezilen tüm güçlerin kılavuzluğunu üstlenen maddeci felsefenin bu dönemde formüle edilmesi kapitalist toplumun önemini bir kat daha arttırmaktadır. Tarih hiç bir toplumun yıkılışında bu denli bilinçli bir savaşa tanık olmamıştır. Ve tarih toplumsal devrimlerde, bu dönemde olduğu gibi büyük sancılarla karşılaşmamıştır Savaş sanatının en nadide taktiklerinin gerek proleter ordusu, gerekse burjuva ordusu tarafından hayata geçirilmesi, toplumsal devrimlere a apayrı bir hava, apayrı bir hassasiyet kazandırmaktadır. Öylesine ince işlemeye başlayan toplumsal olaylar, bir o kadar da bilinçli ellerde yoğrulması tartışılmaz bir gerçektir. Bu yüzdendir ki, emek- sermaye çelişkisi her türlü ütopyayı yadsıyarak marksizmin potasında erimeye mahkum olmuştur. Doğa ve toplumsal bilimi genelleştiren materyalist felsefenin dünya halkları önünde kazandığı prestij, onun bir doğma değil bir eylem kılavuzu olmasında yatmaktadır.

Marksizm doğmacılığa ve reçeteci konumlara karşı amansız mücadelesini, kapitalizmin gerek rekabetçi aşamasında gerekse tekelçi aşamasında sürdürmekte, canlılığını korumaktadır. Marksizmin ustaları her dönemde,başarının sırrının doğa ve toplum bilimlerini kapsayan marksizmin kavranmasında yattığını belirtmişlerdir. "Marksist teoriyi bir dogma olarak görmemelidir. Marksist teoriyi özümlemek ve uygulamak, hem de sadece uygulamak amacıyla özümlemek gerekli. Marksist -Leninist bakış açısını bir iki pratik meselenin aydınlatılmasına uygulayabiliyorsanız, bir ölçüde başarıya ulaştığınız söylenebilir. Ne kadar çok meseleyi aydınlatırsanız ve bunu ne kadar derin ve kapsamlı bir biçimde yaparsanız başarınız da o kadar büyük olur." (MAO)

Toplumsal devinimlerin, kaynaşma ve kabarmaların karmaşıklığı içinden çıkmanın öğretisi olan Marksizm, Teori'yi amaçsız kılanların karşısında mücadelesini kararlıkla yürütmeyi gündeme getirir. Teoriyi pratik hayattan koparanlara karşı uyarıcı olunmak gereklidir. Çünkü yararsızlık aynı zamanda zararlılık demektir.ve saflarda bulunması yenilgilerin nedenidir de.

Burjuvazinin devrimci barutunun henüz tükenmediği bir evrede, sınıf mücadelesinin toplumsal devrimlere yer vermemesi marksizmin gelişmesini engelleyemedi. Her geçen zaman elimizde "Eylem Kılavuzu" olan marksizm kitlelerin ışığı olarak gelişmesini hızlandırmıştır. Bağrında subjektivizme yer vermeyen marksizm gerekli olan dönemlerde en acımasız saldırıyı, mücadeleye yıllarını vermiş döneklere de indirir. Bu özelliği ile Marksizm katıksız bir materyalizmdir.

Gelişmesinin belirli bir noktasından sonra geriye saymaya başlayan kapitalizm tekelci evreye vararak asalaklaşmaya başlamıştır. Bu evre aynı zamanda sonu gelmiş olan kapitalizmin, yarattığı sosyal güç tarafından alaşağı edilmesinin evresidir. Yani "Çağımız proleter devrimler çağıdır." Çağımızı basit bir dille Lenin yoldaş şöyle açıklamaktadır: "Günümüzde insanlık tarihi en büyük, en güç, hiç abartmasız evrensel kurtarıcı olarak nitelenebilecek, çok önemli bir dönemeç Bugünkü dönemeç savaştan barışa; yeni büyük haydutların soygun ganimetini yeni bir biçimde paylaşabilmek için saldırganların ölüme yolladığı milyonlarca işçi ve emekçi savaşından; sermaye boyunduruğundan kurtulmak için ezilenlerin ezene karşı yaptığı savaşa; acı, işkence, açlık, barbarlık ortamından sosyalist toplumun parlak geleceği, genel refah ve sürekli bir barışa doğru bir dönemeçtir. Köhne dünyanın çatırdayıp yıkıldığı, bunun yanısıra akla gelmeyecek acılar içinde yeni bir dünyanın doğduğu bu hızlı dönemecin en baş döndürücü noktalarından aldatıcı sözlerle, bazan çok acı olan gerçekten, kaçmaya çalışanlar, kafası bulananlar, umutsuzluğa kapılananların olması şaşırtıcı değildir." (Ekim devrimi üzerine Lenin S.15) İşte bu özellikleriyle çağımız, Marksizmin yüce ideolojisini, toplumsal devrimin gerçekleştireceği çağdır. Ve Marksizmin bir doğma olmadığını dünyadaki tüm sosyal güçlere kanıtladığı çağdır.

Emperyalizmin sürekli ve genel bulalımlarının, zinçirin tüm halkalarına yansımasını değerlendirip darbe indiren Sovyet Proleteryası, bir yandan insanlığın ezeli amacına erişmenin yolunu açarken, diğğr yandan da dünya emekçilerine kurtuluş yolunu gösteriyordu. Emek-sermaye çelişkisinin çıplak gözle görülebilmesini sağlayarak, "Enternasyonalist işçi devrimi" (Lenin) için çağrısını bildiren Ekim devrimi dört bir yandan çevrilmiş bir vaziyette "Emperyalist saldırganlara meydan okumuştur". "Birçok ülkenin, milyonlarca işçisinde kendi güçlerine inanç sağlayıp coşkunluk ateşini yakan" Ekim devrimi, 60. yılında dünya halkların ışık olmaya devam etmektedir.

Kendinden sonra gelen toplumsal devrimlerin de meşalesi olan Ekim devrimi, aynı zamanda her türlü sapmanın da can simidi haline gelmiştir. II. Enternasyonal döneklerinin Marksizmi sapmalarına kılıf etmeleri gibi. Tarihin asla maskelere yer vermeyeceği gerçeğini kavramış devrimci güçlere; günümüzün II. Enternasyonal döneklerinin ve diğer sapmalara karşı, Ekim devrimini ve onun yaşayan ruhunu korumanın mücadelesi düşmektedir. 60. yılında Ekim devrimi, sulandıranları tarafından ve onların uluslararası papağanları tarafından methiyeler yağmuruna tutulmuştur. Özünde gömülmesi amacıyla yağdırılan methiyeler tufanı tarihteki benzerlerinin akibetlerine uğramaktan kaçamıyacaklardır.

Her ne kadar özünü sulandırıp ismine sahip çıkılsa da Ekim Devrimi nesnel olarak tarihin taşına silinmeyecek biçimdekazılmıştır. Bu yüzden zafer abidesi Ekim devrimi kendisine sarılan şablonculara ve her türden sapmalara tokat indirmenin kaynağı olmaya devam edecektir.

Denebilir ki, toplumsal bir devrime gebe bir ülkenin devrimcileri olarak, acil olan sorunlara eğilinmesi daha uygundur. Ancak unutulmaması gerekir ki, devrimci teori oportünizmle mücadele içinde gelişir. Bu yüzden 60. yılında Ekim devrimine methiyeler yağdıran çağdaş oportünizmin maskesini, düşürmek, Türkiye ve dünya sorunlarını çözebilmek için Ekim devriminin iyi anlaşılması kesinlikle gereklidir.

İstisnasız bütün pasifistler şu veya bu şekilde Ekim devrimine sığınırlar, Lenin'i kendi sapmalarına dayanak yapmaya çalışırlar. Bu bakımdan Ekim devriminin temelinde yatan karmaşık etkenleri iyi anlamak, Ekim devrimine özgü niteliklerle bütün devrimler için genelleştirilebilecek özellikleri iyi anlamak gerekir.

Ekim devrimini başlıca üç bölümde inceleyeceğiz:

1- Rusya'nın Gelişimini Farklı Kılan Etkenler

2- Devrim Teorisi,-Parti Teorisi -Çalışma Tarzı

3- Ekim Devriminin Genel Gelişim Çizgisi

I- RUSYA'NIN GELİŞİMİNİ FARKLI KILAN ETKENLER:

A) SERBEST REKABETÇİ KAPİTALİZMİN TEKELCİ KAPİTALİZME DÖNÜŞMESİ, EMPERYALİZMİN SÜREKLİ BUNALIMLAR DÖNEMİNİN BAŞLANGICI:

1860'lardan itibaren Serbest Rekabetçi Kapitalizmin tekelci kapitaliz me dönüşmeye başlamıştır. Ekonomik bunalımlar, yeni bilimsel ve teknik buluşlar ve banka sermayesinin sanayi yatırımlarına yönelerek sanayi sermayesi ile bütünleşmesi (mali oligarşinin doğuşu) küçük işletmeleri silmiş, ekonomide tröstlerin ve kartellerin egemenliğini sağlamıştır.

Tekelci kapitalizm döneminde sermayenin organik bileşiminin artması sonucu kar oranının eğilimli düşüşü ve iç pazarın doyma noktasına erişmesi tekelleri ulusal sınırların dışında yeni pazarlar aramaya zorladı. Tekellerin elindeki sermaye fazlası sömürge ülkelere kanalize edildi. Emtia ihracına dayanan eski tip sömürgecilik politikası yerini sermaye ihracına dayanan sömürgeciliğe bıraktı. Dünya tekeller tarafından paylaşıldı, nüfuz bölgelerine ayrıldı.

Sermayenin ulusal sınırları aşarak bütün dünyaya yayılması diyalektik bir bütün içinde değerlendirilmesi gereken şu sonuçları doğurdu:

1- Sömürge ülkelerdeki yatırımlarda sermayenin organik bileşimi düşük ve işçilik de ucuz olduğundan kâr oranı yüksektir. Böylece sömürge ülkelerden, pazar ve yatırım oranı olarak faydalanan tekeller toplam kâr oranını arttırdılar.

2- Kapitalizmden doğup, gelişen tekel artık onun ölümünü ifade etmektedir. Tekelci kapitalizm üretimi yoğunlaştırarak, küçük işletmeleri yıkarak, ve belli ölçüde planlı üretime geçerek sosyalizme iyice yaklaşmıştır. Özellikle 1857-60 ekonomik krizinden sonra kapitalizmin üretici güçleri geliştirdiği, toplumda burjuva anlamda da olsa, refah sağladığı yükselme dönemi artık sona ermiştir. Emperyalizme dönüşen, kapitalizm artık üretici güçlerin gelişimini engellemekte, frenlemektedir. üretim sürecinin sosyal niteliği ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki keskinlik kazanmıştır.

"Emperyalizmin neden can çekişen kapitalizm olduğu, sosyalizme geçit teşkil ettiği kolayca anlaşılabilir: kapitalizmden doğup gelişen tekel, artık kapitalizmin ölümüdür. Ve onun sosyalizme geçişinin başlangıcıdır." (Lenin)

Tekelci burjuvazi metropollerde, keskinlik kazanan emek-sermaye çelişkisini biraz olsun yumuşatabilmek için sömürgeler sayesinde artan toplam kar oranı sonucu elde ettiği fazla artı-değerin bir kısmını dağıtarak güçlü bir işçi aristokrasisi yaratmaya ve böylece işçi hareketini bölmeye ve zayıflatmaya çalışmıştır. Örneğin bu dönemde, en geniş sömürgelere sahip olan İngiltere'de aristokrat işçiler, toplam işçi sayısının yüzde onbeşini (% 15) meydana getirmektedir. (E.Varga 20. Yüzyıl Kapitalizmi, S: 33)

3- Sermaye ihracına dayanan yeni tip sömürgecilik, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde emperyalist baskı ve sömürünün daha da artmasına neden olmuştur. Böylece bu ülkelerde anti-emperyalist milli bilinç uyanmış ve sömürge kurtuluş savaşları hız kazanmıştır.

4- Serbest rekabetçi dönemde belirgin olmayan kapitalizmin sıçramalı, ve dengesiz gelişim kanunu tekelci dönemde bütün açıklığıyla ortaya çıktı.. Bilimsel ve teknik buluşlar ve bunların üretime uygulanması diğerlerine göre nisbeten geri olan bir kapitalist ülkenin, sıçramalı bir gelişme ile ileri ülkelere yetişmesi soncunu veriyordu. Böylece devletler arasındaki güçler dengesi değişiyor, eski güç dengesine göre paylaşılan sömürgelerin yeni den paylaşılması zorunlu hale geliyordu. Sömürgelerin yeni güç dengesine göre paylaşılmasının tek yolu emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşlarıdır. (1)

"Bunun doğal sonucu emperyalist cephede yarıklar açılması ve bu açılan gediklerden sosyalizmin zaferinin mümkün olmasıdır." (Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim I)

"Ve artık tarihsel bir dönem geride kalıyordu. Tarih yeni bir sayfasını çeviriyordu. Bu sayfanın başlığı, proleter devrimlerin çağıdır. 'Barış' dönemi artık geride kalıyordu. Artık proleter devrimcilerin dünyayı yorumlamaktan, değiştirmeye geçecekleri, her şeyin alt-üst olacağı, kapitalizmin sürekli ve genel bunalımlarını yaşamaya başlayacağı dönem başlıyordu." (age)

Emperyalist dönem, kapitalizmin, sürekli bunalımlar çağıdır. Sürekli bunalımın temeli kapitalizmin objektif, gelişme kanunlarıdır. Kapitalizm iç dinamiği gereği tekelci kapitalizme dönüşmüş ve yine zorunlu olarak sermaye ulusal sınırları aşarak bütün dünyaya yayılmıştır.

B) EMPERYALİST DÖNEMİN ÖZELLİKLERİ-RUSYA'YA YANSIMASI

Feodalizmden kapitalizme geçen ilk ülke İngiltere'dir. Böylece İngiltere bir süre kapitalist gelişimin öncülüğünü yapmıştır. Ancak kapitalizmi, diğerlerine göre nisbeten geri olan ülkelerin ileri ülkelere yetişmeleri için onların büyük gelişim aşamalarından geçmeleri zorunlu değildir. Yeni bilimsel ve teknik buluşlar ve ileri ülkelerin üretim tecrübesinden faydalanılması kapitalizmi nisbeten geri olan ülkelerin kapitalist gelişim yolundaki bazı aşamaları atlamasını mümkün kılar. Bu, kapitalizmin sıçramaları ve dengesiz gelişim kanunudur. Diğer yandan emperyalist dönemde ulusal sınırları aşan sermaye sömürgelerde olduğu kadar kapitalist gelişim yolunda nisbeten geri kalmış ülkelerde de yatırım olanakları buldu. Zayıf iç dinamikle, birleşen yabancı sermaye bu ülkelerde kapitalizmin hızlı ve dengesiz gelişimini sağladı. Troçki'nin "eşitsiz ve birleşik gelişme kanunu" (The History of The Russian Revolution, C: 1, S:9) belirttiği bu gelişim özellikle Çarlık Rusya'sında kendini göstermiştir. Kapitalist gelişim yolunda, ileri ülkelere göre, nisbeten geri kalan Rus Ekonomisi onların gelişim yolunu tekrarlayamamıştır. Dışarıdan gelen sermaye ve ileri tekniğin sonucu Çarlık Rusya'sı, batıda gelişimi yıllarca süren lonca ve manüfaktür üretim aşamalarını ve fabrika üretiminin başlangıcında uygulanan az verimli üretim metodlarını süratle atlamış, zamanın en ileri tekniğinin uygulandığı fabrika üretimine geçmiştir. Yabancı teknik ve sermaye ülkenin belirli merkezlerinde sanayinin olağanüstü bir hızla gelişimine yol açmıştır. (1905-1914 arasında endüstri üretimi yaklaşık olarak iki misli artmıştır) Ancak kapitalist gelişim yolunda önemli aşamaların süratle atlanması, "eşitsiz ve birleşik gelişim" sonucu ülkenin genel görünümü şöyleydi: Belirli merkezlerde, zamanın en ileri üretim tekniğinin kullanıldığı yoğun fabrika üretimini çevreleyen feodal büyük toprak mülkiyetinin ağır bastığı, yer yer Orta Çağ görünümü taşıyan bir tarımsal yapı; başta ulaşım olmak üzere alt yapı tesislerinin yok denecek kadar az olması. Bunun yansıra Rusya'da temel sanayiler de yoktur.

"...Rusya, sanayileşmede ileri adımlar atmakta birlikte, gene de Batı Avrupa'ya göre geri bir ülkeydi ve yabancı kapitelistlere bağımlı bir durum daydı. Rusya'da makine ve tezgah imalatı yoktu, makineler ve tezgahlar dışarıdan ithal ediyordu. Aynı şekilde otomobil sanayisi, kimya sanayisi, kimyasal gübre üreten sanayi de yoktu." (S.B.K.P.(B) Tarihi, S:129)

Çarlık Rusya'sında önemli sanayi işletmeleri yabancıların elindedir. "1914'den önce, Rusya'nın en önemli sanayi işletmeleri, başta Fransa, İngiltere, Belçika(...) olmak üzere, yabancı sermayenin elindeydi. Rusya'nın en önemli metalurji fabrikaları Fransız kapitalistlerinin elinde bulunuyordu. Genellikle metalurjinin hemen hemen dörtte üçü (%72) yabancı sermayeye bağlıydı. Kömür işletmeleri-Döneç Havzasında-durum aynıydı. Petrol üretiminin yarısına yakın kısmı İngiliz - Fransız sermayesinin elindeydi. Rusya sanayiinden sağlanan karların aslan payı yabancı bankalara, daha çok da İngiliz ve Fransız bankalarına akıyordu. "(age S.200)

İleri kapitalist ülkeler tarafından sömürülen bir ülke olmasının yanısıra Çarlık Rusya'sı dünyanın en büyük sömürgeci ülkelerinden biridir. Özellikle askeri gücüne dayanarak çevresindeki ülkeleri insafsızca sömürür.

Çarlık Rusya'sının bu hızlı ve dengesiz gelişimi onu en büyük krizlere elverişli duruma sokar. En ileri üretim tekniğinin uygulandığı merkezleri kuşatan geri ve ilkel ekonomi üretici güçlerin gelişimini iyice frenler üretici güçlerin gelişimi ile üretim ilişkileri arasındaki zıtlığı keskinleştirir. Emperyalist sistemin krizleri, aşırı dengesiz ekonomik ve sosyal yapı sonucu, Çarlık Rusya'sına bir kaç misli şiddetle yansır, toplum kısa sürede patlama noktasına yaklaşır, Ayrıca İngiltere ve Fransa'nın aksine Çarlık Rusya'sının sömürgeleri kendisine komşu olan ülkelerdir. Sömüren ülkedeki kriz ve toplumsal patlamalar kısa sürede (ki 1905 ve 1917 devrimlerinde böyle olmuştur) sömürgelere de yayılır.

(Devam edecek)

GÜNCEL SORUNLAR.

Emperyalizmin ve Oligarşinin acil görevleri ise: İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin muhalefetini kırmak, ekonomik, demokratik isteklerini, "zaptı-rapt" altına almak, Ülke ekonomisini krizden kurtarıp çalışır(!) hale getirmek, yani işbirlikçi tekelci, burjuvazinin artı-değerden, soygundan aldığı payı fazlalaştırmak.

Görevler bunlar olunca, bu görevleri hızla yerine getirebilecek iktidarlar; ya, işçi sınıfının, şehir küçük burjuvazisinin ve köylülüğün çok önemli bölümünü yedeklemesi (arkasına alması), ya da cunta vb. gibi silahlı güçlerin direk iktidarda olması gerekir.

Ülkemiz Vietnam şartlarını taşısaydı, Amerikan Emperyalizmi daha evvel iktidara oturttuğu yıpranmış, tecrit olmuş faşist cuntayı bir gecede yıkar, yıpranmamış daha diri faşist bir cuntayı iktidara getirirdi.

Halbuki 12 Mart Muhtırası ilk verildiğinde, direk cuntaya açık kapı bırakmakla beraber, sivillerden kurulacak bir hükümetin, ince taktiklerde ekonomik-demokratik hareketlere öncülük eden örgütleri ve emekçi halk kitlelerini yedeklemesi yeğlenmiştir. Nihat Erim başkanlığında kurulan reformist görünüşlü, işbirlikçi tekelci burjuvazinin faşist hükümeti ilk aşamada bu taktiğinde başarıya ulaşmıştır. Kendiliğindenciliğin hakim olduğu ekonomik-demokratik harekete öncülük eden örgütlerin çoğunu yedekleyerek, işçi sınıfı dahil şehir küçük burjuvazisi ve köylülüğü de arkasına almış, çatlak ses çıkaran Ecevit'in de sesini kesmiştir.

Ne zaman ki, yedeklenmeyen ve daha yeni mayalanmaya başlayan proleter devrimci örgütler harekete geçince, Erim'in başkanlığındaki işbirlikçi tekelci burjuvazinin temsilcisi hükümet, daha evvel arkasına aldığı örgütlere, işçi sınıfı dahil şehir küçük burjuvazisine ve emekçi kitlelere saldırarak; sıkıyönetim, balyoz hareketleri ve işkencesiyle gerçek yüzünü açığa çıkarmak mecburiyetinde kalmıştır. Böylece Oligarşinin temel dayanağı olan işbirlikçi tekelci burjuva iktidarlarının, kelimenin anlamıyla dahi reformist değil faşist olduğunu, bir kısım kendilerine "solcu" ve "devrimci" diyenlerde somut olarak görmüşlerdir.

1971-73 sürecinin ince detayları bu yazının kapsamı dışında olduğundan, 1973 seçimleri ve sonrasına hemen geçebiliriz.

1973 seçimlerinde AP gerilemiş, MSP eskiden AP'ye oy veren kırsal kesimdeki küçük köylülüğün, kasaba eşrafının ve Anadolu orta burjuvazisinin, bir kısmının oylarını alarak Mecliste gurup kurmuştur. MHP ise oyunu arttırmış, Türkeş daha insiyatifli beyanatlar vermaya başlamıştır.

Bu dönemin belli başlı olgularından biri de, 1971'de zayıf ve parçalı olan CHP'nin 1973 seçimlerinde solun hemen hemen bütününü arkasına alması, işçi sınıfının ekonomik-demokratik sendikal devrimci örgütü olan DİSK dahil emekçilerin desteğini sağlaması ve dolayısiyle iktidar alternatifi olmasıdır.

CHP'nin MSP ile bulunduğu yedi aylık iktidar döneminde genel af çıkarılmış, taban fiyatları nisbeten yükseltilmiş, ekonomide enflasyonist politika izlenmiş, Kıbrıs çıkarmasıylada 1971-73 döneminde halk kitleleri nezninde prestij yitimine uğrayan ordunun prestiji yükseltilmiştir.

Emekçi halk kitlelerinin zaten desteğini almış olan CHP, Kıbrıs çıkartmasıyla da prestijinin zirvesine ulaşınca kendi dışındaki bir kısım işbirlikci tekelci burjuvazininde desteğini alarak daha insiyatifli bir hükümet kurmak için iktidardan ayrılmıştır. Daha sonra Demirel başkanlığındaki AP, dağınık sağ güçleri kendi etrafında toplamış, yeniden, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin CHP'yi destekleyen kanadınında tasvibini alarak M.Cyi kurmuştur. M.C işbirlikçi-tekelci burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin iktidarıdır. Bu iktidar bir kısım orta burjuvazinin de desteğini almıştır.

MC iktidarı; işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin ekonomik-demokratik isteklerini bastırmak ve proleter devrimci hareketi ezmek için yeni taktikler uygulamış, ileride kullanılması için yıpranmasını istemediği güvenlik kuvvetlerini her yerde kullanmamış yerine gizli gücü "Kontr-gerilla", MHP ve Ülkü Ocaklarını kullanmış, yıldırma terör ve baskıyı bu güçler vasıtasıyla yapmıştır.

Bu dönemde proleter devrimci hareket taktik hedefler içine doğal olarak bu güçleri de alırken, işçi sınıfının, öğrenci gençliğin ve öbür emekçi halk kitlelerinin kendiliğinden de olsa devrimci eylemleri yükselmiştir. Bunların sonucu örneğin Anayasa Mahkemesinin iptal ettiği Devlet Güvenlik Mahkemeleri yeniden kurulamamış ve şimdilik kaldırılmıştır. Burada iki eyleme sonuçları bakımından kısaca değinmekte yarar vardır.

1- Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yeniden kurulmasına karşı harekete geçen işçi sınıfı, doğal yandaşları olan öğrenci gençlik, öğretmen, memur ve diğer emekçi kitlelerden DİSK'in başındaki revizyonistler tarafından koparılmış, işçi sınıfının aktif mücadelesi pasifize edilmiştir. Kazanılan prestij bile CHP hanesine yazılmıştır.

2- Yine DİSK'in insiyatifinde yapılan 1 Mayıs İşçi Bayramı mitingi büyük ilgi görmüş, yüzbinlerce işçi emekçi memur ve devrimci bu eyleme katılmıştır. Fakat revizyonist siyasi öncülük, hareketi kendiliğindeciliğe dönüştürmüş, her türlü saldırıya ve provakasyona uygun yumuşak karın durumuna gelen Taksim alanını Oligarşi kullanmış, 36 ölü ve yüzlerce yaralı verdirerek mitingi dağıttırmış, tutuklamalarla da yılgınlık yaratmaya çalışmıştır.

Görüldüğü gibi dönemin güçlü eylemlerinden olan bu eylemlerde de hep kendiliğindencilik hakimdir.

MC'nin "Kontr-gerilla", MHP ve Ülkü Ocakları vasıtasıyla öldürme-baskı-terör-yıldırma ile sürdürdüğü emekçi halk kitlelerini pasifleştirme taktikleri devam ederken, bir yandan da MC'yi oluşturan sınıflar ve partiler arasındaki çelişki büyümüş, ekonomik kriz artmış, MC idare edemez hale gelmiş, milli kriz daha da derinleşmiştir. Bunalımdan çıkmak için AP ve CHP erken seçimde anlaşmış, bilindiği gibi birçok provakasyondan (Yeşilköy ve Sirkeci garının bombalanması, Ecevit'e İzmir suikastı, Istanbul suikast ihbarı vs) sonra 5 Haziran'da genel seçimler yapılmıştır.

Seçimlerde AP 1973'e göre oylarını ve milletvekili sayısını arttırmışsa da umduğunu bulamamış, MSP ise yarı yarıya azalmıştır. MHP oy potansiyelini belli yerlerde yoğunlaştırmış ve çoğaltmış, mecliste ilk defa gurup kurarak iktidar alternatifi olma yolunda ilerleme kaydetmiştir. Öbür partiler ise silinmişlerdir.

77 Haziran seçimlerinden sonra hükümeti CHP kurmuş, bu arada faşist güçler öldürme-terör ve yıldırma hareketlerini yoğunlaştırmışlar, birçok işçi sendikalarını, DİSK'in Genel Merkezini TÖB-DER Genel Merkezini ve birçok şubelerini, Ankara'da yoğun olmak üzere Devrimcilerin-Demokratların oturdukları evleri dinamitlemişlerdir. Anlaşıldığına göre faşist güçler bu hareketleriyle CHP döneminde de olayların durmadığını hatta daha fazlalaştığını ispatlamaya çalışmışlardır.

Bu dönemde DİSK'e bağlı Maden-İş ile Madeni Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası (MESS) arasında uyuşmazlık birçok fabrikada greve dönüşmüşse de, Maden-İş'in yöneticileri somut koşulları iyi değerlendiremediklerinden ve grevi pasif direnişe dönüştürdüklerinden MESS bundan cesaret almış, halihazırda işine de geldiğinden anlaşmaya yanaşmamıştır. Grev pasif bir şekilde devam etmektedir. (Daha sonra bir o kadar fabrikada da MESS lokavt kararı almıştır.)

CHP meclisten güven oyu alamamış, AP, MSP ve MHP ile ittifak kurarak II. MC'yi oluşturmuş, baskı, terör yıldırma hareketleri daha da çoğunlaştırılmıştır. İktidardaki faşist II.MC Ortaklığı dayandığı sınıflara soygundan elde edilen payları hızla dağıtırken biryandan da devletin organlarını müesseselerini parsellemiş ve daha da ileri giderek kendi koyduğu kanunlarıda çiğnemiş, devletin bütçesini de soymuştur. Bu arada Koç-Sabancı ve Eczacıbaşı holdinglerin blançoları açıklanmış ve karlarının % 100-200 arttığı görülmüştür.

Enflasyon yine artmış, ekonomi yine komaya girmiş, döviz sıkıntısı sigara kaçakçısını bile etkilemiş, konsolosların maaşları bile ödenememiş, birçok uluslararası banka TC'nı iflas eden tüccar diye ilan etmiştir. IMF'nin direktifleriyle yapılan develüasyon ve zam kazığı da ekonomiyi komadan çıkaramamış ve TC Ekonomisi IMF'nin ameliyat masasında kalmıştır. Ekonomik bunalım ve 11 Aralık seçimlerinin sonuçları iktidar ortakları arasındaki ve AP nin kendi içindeki çelişkileri daha da arttırmış, AP bölünmüş, ekonomik ve siyasi bunalım daha da artmış, II MC artık ülkeyi idare edemez duruma gelmiş ve çözülmüştür. Faşist MC şimdi, baskı-terör-yıldırma hareketlerini yoğunlaştırıp büyük boyutlara çıkarmakla meşguldür.

Öte yandan CHP ise 1950'lerden bu tarafa en güçlü dönemini yaşamaktadır. Ve iktidara birinci alternatif CHP'dir.

CHP emekçi halk kitlelerinin desteğini sağladığı gibi bir çok devrimci ve solcu güçleri de yedeğine almıştır. Öte yandan CHP 5 Haziran ve 11 Aralık seçimlerinde bir çok tasfiye ve eleme girişmiştir. Ecevit eskiden hesap soracağım dediği güçlerle şimdi, anlaşabilirim diye beyanatlar vermiş, böylece bir kısım işbirlikçi tekelci burjuvazinin desteğini de almıştır. Ayrıca İşçi Sınıfının Ekonomik-Demokratik sendikal örgütü DİSK'i de artık yedeklemekten öte yönetimine ağırlık koymuş gözükmektedir. Bu noktada biraz duralım.

de. sa. 9 da.

SUNİ

"Herbir hareket denge
Bir bütün olarak hare
ortadan kaldırır."
"Her denge ancak bağın

GİRİŞ:

Toplumsal kaynaşmanın hızla ilerlediği, ekonomik, sosyal ve siyasi yaşamın, karmaşık şu ortamında; sınıf mücadelesinin kendiliğindenciliğini atamamanın sancıları yaşanmaktadır, ülkemizde. Toplumsal anarşi biçimine bürünmüş kaynama, her ne kadar öndersiz yürüyorsa da, sosyal ve ekonomik özü bağrında taşımaktadır.

Geri-bıraktırılmışlığın kaçınılmaz "alın yazısı" karşısında, deryada batmakta olan yelkenli haline gelmiş II.MC hortlağı "anarşi, anarşi" paravanlarıyla devrimci hareketin katledilmesine hız vermişti. "Ölü veya diri" olarak, devrimcilerin yakalanmasından, "balyoz operasyonları"ndan söz etmenin güncel konular haline geldiği memleketimizde; toplumsal kaynaşmanın önüne geçeceğini sanan soytarılar, "anarşi erişilmez boyutlara ulaştı", diyerek, kendilerini haklı ve de mazur göstermeye çalıştılar. Özellikle, "art niyet", basının da yardımıyla devrimcilerin halktan soyutlanmasına, hız verdiler.

Gelişen her olay artık kaçınılmaz olarak II.MC'nin, tarihi ve siyasi tecridini maksimum'a yükseltmekten başka işe yaramamıştır. Kendi içinde hızla çözülen II.MC, tecrit olarak, yapa yanlız kalmıştır. Bu ortamın iğrençlikler le dolu siyasi kulislerini, ... art - tırma ile satılığa çıkmış her cins ve soydan politika hokkabazlarını görmek için günlük gazeteleri karıştırmak yeterli olmaktadır.

Geri-bıraktırılmışın "alın yazısını" değiştireceğim 'balonu' ile fırsatı değerlendirmeye çalışan CHP; niteliğini ne kadar gizlemeye çalışırsa, çalışsın şimdilik yedeklediği ... kendisine oy veren halk kitleleri nezdinde gerçek yüzü açığa çıkma aşamasına girmiştir. Uluslararası tekellerin 'iyi' notunu almış bir parti olarak CHP, işbirlikçi tekelci burjuvaziye güven vermek üzere de 'iç temizlik' atılımını '77 erken seçimlerinde' olduğu gibi '77 mahalli seçimleri'nde de hızlandırmıştır. 'İç temizlik' çalışmalarının ortaya çıkardığı tablolar, CHP'nin anti-faşist olmakla uzaktan yakından bir alakası olmadığını yeterince göstermiştir. CHP'nin bu özelliklerini yeni yeni görmeye başlayan 'sol' içindeki sağ sapmalar parlementerizm aşkından öteye gidemeden bir duyguya kapılamadılar, ve bu özellikleriyle CHP'ye giden 'sol' oyları toplama hayali onları; burjuvazinin "tatlı sesli rahip'leri" konumuna düşmekten kurtaramamıştı. Daha değişik konumlarıyla, "Halk Kurtuluş Cephesinin" "sosyalist panellerle", "yavarlak masa" toplantılarıyla bazılarının, sunduğu biçimiyle "faşizme karşı direniş komiteleri" vasıtasıyla kurulacağını sanan görüşlerde aynı akibetten kurtulamayacaklardır.

"Halk Kurtuluş Cephesinin", burjuvazinin tanıdığı sınırlar içerisinde kurulamayacağını, kurulacak cephenin oligarşiye karşı savaşan güçlerden oluşacağını savunan ve bu savunularını hayata geçiren, devrimci güçlerin birlerine yakınlaşmalarının diyalektiğini yaşamaktayız.

Her türlü gelişme, çeşitli yönleriyle ortaya çıkan hareketler, "Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal ortamdan soyutlanamayacağı gibi, ülkemizin yapısından da soyutlanamaz. Bizim için önemli olan, olayların gösterge niteliğini ve hangi dinamiklerin ürünü olduklarını kavramaktır. Bu konuda seçmeci, dar görüşlere kapılamayız. Marksist doktrin dar görüşlülüğü ve .olayları yüzeysel olarak ele almayı red eder... Olguların iççelişmelerini ve ülke çapında gelişen hareketin genel değişim çizgisinin (dinamiğini) kavrayamamak, bizi küçük burjuvazinin dünya görüşlerine hapseder.

"Mar izm-Leninizm gelişen olayları etkileyen çelişmeleri yakalayan ve genel gelişme dinamiğine bağlı olarak çözücü unsuru, öne çıkaran bir eylem kılavuzudur. Buna uygun düşen ve içinde bulunulan durumu sergileyen tahliller herşeyden önce içinde bulunulan durumun tarihi köklerini içinde bulunulan an'ın pratiği ile olan bağlarını açığa çıkaracak biçimde olmalıdır. Durum tahlilleri toplumdaki sınıflararası ilişki ve çelişkileri ge nele (sisteme) bağlı bir biçimde değişimini (içinde bulunulan pratiği de kapsayacak biçimde) kısa bir tarihi dilimde inceler. Tahliller analitik bir metodla, gelişen olguları (unsurları) tesbit eder. Bu unsurlar arasındaki ilişkiyi kurar ve gelişim çizgisini tayin eder. Ne varki sadece olguların ile yetinmek yüzeyseldir ve anti-Marksisttir. Esas olan olayları içinde gelişen unsurların (olguların) iç çelişkilerini yakalamak ve bu çelişkilerin ... çıkardığı o döneme ilişkin öne çıkan çelişmeyi ve hareketin yönünü tayin etmektir. Pratiğe yönelmeyen ve salt dışsal gözlemciliği taşıyan durum tahlilleri gözlemciliğin (ampirizmin) pasifizmini taşır ve devrimci hareketi yönlendiremez. Durum tahlilleri özünde sınıfsal tahlillerdir ve toplumu kavrayışın ürünleridir. Olayların gelişimi, ülkenin (özel olarak Türkiye nin) emperyalist sistemin belirleyiciliğinde sınıfların alacağı tavıra göre biçimlenir. Ülkedeki ekonomik, sosyal ve siyasal yapı nasıl sınıfların hareketini yönlendirirse, sınıfların tavrı da ülkenin yapısını aynı şekilde etkiler. Devrimci proletarya için önemli olan ülkenin içinde bulunduğu durumu doğru tesbit ederek ona uygun düşen (devrimci hareketi yönlendiren ve bu hareket içindeki sınıfsal öncülüğü koruyan) sınıfsal t ktik tavrını belirlemektir. Nasılki durum tahlilleri sınıflararası ilişki ve çelişkileri kavranmasını ifade ederse, her tavır da sınıfsal bir karakter taşır. Proletarya adına hareket ettiğini söylemek proletaryaya "sahip" çıkmak (uvriyerizm)proletarya öncülüğünü getirmez. Esas olan mevcut durumu, gelişmenin temel hareketini kavradıktan sonra ona uygun düşen proleter tavrı geliştirmektir.

"Olayların görüntüsünde kalan vulgar tahlillere dayanarak alınacak tavır, olayların iç dinamiğini kavrayama dığından olayların g risinde kalmaya mahkumdur. Olaylar ardından gelecek aktivist tavır ise, gerçek bir aktivizme (doğru ve çözücü olan) değil sahte sola açık ve özde sağ bir görüşünü ifade eder. Sonuç, Söz konusu olan politik pazifizme varmıştır.

"Yanlış tahlil ve tavırların (istenildiği kadar olgulara dayandırılsın ve sınıfsal olduğu iddia edilsin) bizi Marksizm-Leninizmden uzaklaştıracağı, proletaryanın öncülüğünden saptıracağı ve bizi diğer sınıfların (özellikle küçük burjuvazinin) seviyesine indireceği bilinmelidir.

Devrimimize proletarya dışındaki diğer emekçi sınıfların da katılacağı düşünülürse proletaryanın öncülüğünün titizlikle korunması da o derece önem kazanır. Proletaryanın öncülüğü de (Bu konudaki stratejik çözümleme yapıldıktan sonra) taktik meselelerde ortaya çıkar ve somutlaşır.

Taktik meseleler pratiğe ışık tutucu somut çözümlemeler olması nedeniyle devrimci pratiğin turnusoludur.. Taktik sorunların pratiğin yönlenmesin de ortaya çıkması "devrimciler' arasın daki teorik ve pratik tartışmaların, farklı görüşlerin çarpıştığı bir alan olmasına neden olur. Devrim adına hareket eden her fraksiyon veya her ideolojik politik görüş, olayların öne çıkardığı taktik sorunlarda kıyasıya çarpışır. Olayların nasıl gelişeceği ve götürücü dinamiğin ne olduğu önceden kesin olarak bilinemeyeceğinden (elbette bu 'bilinmezlik' pratiğin nasıl şekilleneceğini pratik ortaya çıkmadan bilinemeyeceği anlamında bir bilinemezliktir, Yoksa olayların ne yönde gelişeceği bilimsel olarak bilinebilir.) Taktik sorunlar oportünizme ve revizyonizme açıktır. Ve revizyonistler taktik meselelerde ahkam kesmekten pek hoşlanırlar. Pratiğin canlı pınarında ise bu revizyonist görüşler açığa çıkar. Ne varki Marksist-Leninistler için bu durumlardaki görev, devrimci savaşın rotasını düzenlemek olduğu kadar revizyonizmin yüzünü açığa çıkarmaktır da. Bu görev son derece önemlidir. Zira revizyonizmin egemen olduğu bir görüşle geliştirilecek taktik tavır, stratejik bir önem taşıyabilir ve devrimci hareketin kesin yenilgisine neden olabilir. Biz her taktik meselede karşı-devrime karşı başarılı olacağımızı iddia edemeyiz. Böylesi bir görüş idealizme saplanmak olur. Ancak, bazen öyle taktik meseleler vardır ki stratejik öneme sahiptir ve stratejiyi belirler. Böylesine stratejik önemde ha- iz taktik meselelerde ise revizyonizme kesin darbeler indirmek ve insiyatifi kaptırmamak gerekmektedir. Taktik meselelerde devrimci pratiğin ve özellikle proletaryanın görevi, gerek tahlilleriyle ve gerekse politikayı belirleyen tavrıyla diğer sınıfların seviyesine inmek değil, aksine diğer sınıfları proletaryanın yanına yükseltmek olmalıdır. Revizyonist görüşler ve taktikler bizi diğer sınıfların seviyesine indirir, proletaryanın ittifaklarını parçalar. Oysa doğ taktik tavırlar ve şiarlar ittifakların temelini teşkil eder.

Son olayların gelişim rotası ve tüm ülkeye yayılış biçimi üzerine çok çeşitli görüşler ileri sürülmektedir.. Bu görüşleri tek tek ele alıp incelemek bir metoddur. Ancak biz burada böyle bir polemiğe girmeyi gereksiz görüyoruz. İzleyeceğimiz metod her görüşün ve tavrın altında yatan sınıfsal karak

DENGE

> ...önünde çaba gösterir.
> ...et her bir dengeyi
>
> ...lı ve geçicidir."
>
> (ENGELS)

terden hareket ederek, proleteryanın görüşlerinin ne olması gerektiğini sergilemek çabası olacaktır. Her siyasal görüş, içinde bulunulan toplumu belli bir biçimde kavrayışın ifadesidir. Bizce önemli olan da budur. Ve çabamız önce toplumu kavramaya yönelik olacaktır. Toplumsal dinamik, içinde bulunduğu üretim ilişkilerine ve sahip olduğu üretici güçlere ve bunlar arasındaki çatışmanın gelişme durumuna göre şekillenir. Bu noktadan hareketle içinde bulunulan toplumu genelde doğru olarak kavrayabilmek ve gelişmenin dinamiğini çıkarabilmek için, Mahir Çayan yoldaşın şu tesbitinden hareket etmeyi ve tesbit üzerinde derinleşmeyi gerekli gördük. Yoldaş şöyle diyor:

"Artık geri-bıraktırılmış ülkelerdeki oligarşik devlet aygıtı, mevcut üretim ilişkilerini -buna ülkedeki kapitalizm iç dinamikle gelişmediği için emperyalist üretim ilişkileri demek yanlış olmayacaktır- uzun bir süre korunabilecek seviyeye gelmiş, bu ülkelerdeki halk kitlelerinin, özellikle geniş emekçi yığınlarının tepkileri pasifize edilerek, bu tepkilerle oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur... (Bu durum pasifizmin ve revizyonizmin, bu ülkelerdeki, maddi dayanağını teşkil etmektedi)"( )

Bu formülasyon geri bıraktırılmış ülkelere özellikle toplumumuza ilişkin bir tesbittir. Ne bu tesbite varabilmek için dünyayı ve emperyalizmi üretici güçlere üretim ilişkileri arasındaki evrensel çelişkinin günümüzdeki çatışma düzeyini kavramış olmak gereklidir. Yukarıdaki tesbiti (bu kavrayıştan yoksun olanlar) mekanik olarak ele almakta ve eleştiriler yöneltmekte dirler. Şimşeklerin üzerine en fazla çeken 'suni denge' kavramı olmaktadır. Ancak bu konuda sistemli bir eleştiri bulunmadığından, eleştirilere eleştire rek konuyu açmak yerine, doğrudan doğruya yukarıdaki tesbitin neden doğru olduğunu açmaya çalışacağız. Bu açım içinde derinleştirmeye çalışacağımız tesbitin felsefi ve iktisadi kökleri olacaktır. Mahir Çayan yoldaşın formülasyonu siyasi bir formülasyondur. Ve bu formülasyonun felsefi ve iktisadi köklerini kavramamak, mekanik olarak yorumlamak bizi 'sol' sapmaya olduğu gibi ekonomizme de götürür. Sınıflar-arası ilişki ve çelişkilerin, oligarşik devlet aygıtıyla kitlelerin tepkileri arasındaki dengeye indirgenmesi mekanik bir yorumla "etki-tepki' olarak ele alınırsa ve iktisadi ve sosyal muhtevası kavranamazsa 'etki-tepki' mekanizmi içindeki üz mantık toplumu bir fiske ile yıkıl bilecek bir yapı olarak ele alır. Bu taktirde 'sol' foko anlayışının temellerine varmış olunuz. Aslında aynı mekanik kavrayı iktisadi köklerini kavramamış olduğundan içinde ekonomizmi de taşır. Etki (karşı devrim), tepkiyi (devrim) sin - dirdiği zaman ekonomizm de bütün çıplaklığıyla açığa çıkar. Bu nedenle biz e, siyasi formülasyonun iktisat ile bağlarını göstermek temel görev olmaktadır. Ekonomi ile siyaset arasındaki bağı Lenin şöyle izah ediyor:'Mark sizmin genel olarak işçi sınıfı mücadelesinin ve özel olarak da siyasi mücadelesinin derin iktisadi köklerinin, bulunduğu doğru önermesinden ekonomistler, siyasi mücadeleye sırt çevirmek gerektiğini, bu mücadelenin gelişmesini engellemek, önemini küçümsemek ve hedeflerini sınırlamak gerektiği orjinal sonucunu çıkarıyorlar. Siyasi mücadeleden yana olanlar ise tam tersine aynı önermelerden başka bir sonuç, mücadelemizin kökleri toprağa ne kadar derinliğine dalarsa, o ölçüde daha geniş, daha yürekle, daha büyük azimle ve daha büyük inisyatifle harekete geçmemiz gerektiği sonucunu çıkarıyorlar.'(2)

DENGE KAVRAMLARI ÜZERİNE

Burada kısaca durup, denge ve su ni denge kavramlarını felsefi olarak ele almalıyız. önce şunu belirtmemiz gerekir ki, denge kavramı mekanik bir kavramdır ve durgunluğu ifade etmesi bakımından Marksizm dışıdır. Gerek doğada gerekse toplumda diyalektiğin temel yasasını hareketin mutlaklığı teşkil eder. Hareket diyalektiğin ve Marksizmin özünü oluşturur. Marksizmde hedef toplumsal hareketi ve bu hareketin hangi çelişkilerin ifadesi olduğunu kavramaktır. Bununla beraber toplumsal hareketinbelli aşamalarında toplumu oluşturan çelişkiler yUmağında, çelişkiler ve çelişkilerin karşıt yönleri bir birene karşı hareket halinde iken belli bir uygunluk içine girerler ki, bu durumlara 'denge' durumu diyebiliyoruz. Bir toplumda 'denge' durumunun olması, toplumsal dinamiğin yok olması ya da toplumsal hareketin ortadan kalkması anlamına gelmez. Böylesine bir iddia materyalizmin inkarı olur. Hangi türden olursa olsun ve ister doğada ister toplumda ele alınsın hiç bir denge durumu mutlak değildir ve özünde bir den gesizliğin ifadesidir. Zira her denge, bir hareketin düzenlenmiş biçimidir.

Bu konuda Engels'ten yapacağımız birkaç alıntı konuyu aydınlatmaya ye terlidir:

"Denge hareketten ayrılamaz. Dünyasal cisimlerin hareketinde, hareket dengededir ve denge harekettedir (bağıntılı). Ama tüm özellikle bağıntılı hareket, yani burada her cismin hareketi hareket halindeki bir cisim üzerinde, bağıntılı hareketsizliğin, den genin meydana getirilmesi yolundaki çabadır. Cisimlerin bağıntılı bir hare - ketsizlik için bulunması olanağı, dengenin geçici durumları olanağı, madde ve bununla birlikte hayatın farklılaşması için temel koşuldur." (3)

Engels burada, doğanın diyalektiğini incelerken yaptığı çözümleme, toplumsal hareketler için de, genel yasası çerçevesinde geçerlidi . Toplum sınıflardan oluşmaktadır ve toplumdaki her sınıf üretimin belirlediği üretim ilişkileri içinde hareket halindedir.. Toplumdaki her sınıfın hareketi birbirine bağıntılıdır ve bir dengenin oluş ması yönünde hareket eder. Toplumdaki her sınıfın hareketi, her toplumun can lı organizması içinde toplumun genel hareket dinamiğini oluştururlar. Sınıflararası çelişkiler, toplumun genel hareket yasasını çizerler.

"Her bir hareket denge yönünde çaba gösterir, bir bütün olarak hareket her bir dengeyi ortadan kaldırır." (4)

Toplumda sınıfların bağıntılı hareketi, üretimin gelişme seviyesine uygun düşecek şekilde dengeler oluşturur lar, ancak toplumsal hareketin genel dinamiği bu dengeleri parçalar ve toplum sürekli olarak yeni dengelere ulaşma yönünde hareket eder. Toplumun genel hareketini çizerken oluşturduğu denge durumlarına barış dönemleri, ya da evrim dönemleri adı verilir.

"Toplumların evriminde, toplumsal denge durumları, sınıflar arası çelişmelerin ve sınıflar arası hareketlerin toplumun genel hareket çizgisine uygun düş ükleri zaman vardır. Bu durumlarda toplumun genel hareketinin (ki bu hareketi belirleyen üretici güçlerdir) , lokomotifi olan sınıfın çekişi (ya da bu sınıfın hareketi) diğer sınıfların, o sınıfa (çekici sınıfa) karşı olan hareketlerine (tepkilerine) üstündür.. Toplumsal dengelerin oluştuğu bir toplumda, dengeleri oluşturan temel belirleyici, toplumun genel hareketinin (ki buna toplumun iktisadi evriminin hareketi de diyEbiliriz), toplumun hakim sınıfının hareketiyle uygunluk göstermesidir. Aksi durumlarda ise,toplumsal dengeden sözetmek yerine, toplumsal den gesizlikten söz etmek daha doğru olacaktır. Ve bu anlamda olarak da bu tür denge durumlarına "Suni Denge" demek yanlış olmayacaktır. Eğer bir toplumda suni dengenin varlığından söz ediyor - sak, o toplumdaki genel hareketin hakim sınıf hareketiyle temel çelişmesinden öte, antogonizmaya varma durumunun olduğunu da ifade ediyoruz demektir.

"Unutulmamalıdır ki, "Her denge ancak bağıntılı ve geçicidir." (5)

OLİGARŞİNİN 'SİYASAL ZORU' EMPERYALİST İŞGALİ YAŞATMAK İÇİNDİR.

Mahir Çayan yoldaşın siyasi mücadeleye açık tutan formülasyonunda önemle üzerinde durulması gereken, siyasal zor ile üretim ilişkileri arasındaki bağıntının somut şartlardaki (emperyalizmin III.Bunalım Döneminde) biçimlenişini vermiş olmasıdır. Halk kitlelerinin özellikle geniş emekçi yığınlarının tepkileri pasifize edilerek, bu tepkilerle oligarşi arasında suni bir denge kurulmuşsa, burada dengeyi yaratan unsur siyasal zor olmaktadır. Yani oligarşinin siyasal zoru, yığınların , tepkilerini pasifize ederek, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlayacak 'denge' ortamını yaratmaktadır. Bu açıklamada dikkati çekecek ve kafalara takılabilecek soru şudur: Bu ifadede Dühring'in 'Siyasal durumların iktisadi durumun kesin nedeni olduğu' ve 'zorun, temel tarihsel unsur' olduğuna ilişkin görüşleri yok mudur? Bu soruya cevabı, Dühring'e gerekli cevabı vermiş olan Engels'te verelim. Engels siyasal zor ile iktisadi durum arasında ki bağıntıyı şöyle açıklıyor:

"İlkin her siyasal zor, önce toplumsal nitelikte iktisadi bir göreve dayanır ve ....Ortak toplumsal görevlerin yöneticilerine daha da yabancı kaldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan sonra siyasal zor, iki yönde etkili olabilir ; ya normal iktisadi evrim yönünde, bu durumda ikisi arasında bir çatışma yok tur. Ya da zor, iktisadi evrime karşı çıkar ve bu durumda, birkaç istisna dışında iktisadi evrim karşısında ye-

nik düşer.' (6)

'Genel olarak geri bıraktırılmış ülkeler ve özel olarak da ülkemiz toplumu siyasal zor ile dengesini bulmaktadır. Toplumumuzdaki siyasil zoru ortaya çıkaran, oligarşinin 'subjektif", niyeti (keyfiyet durumu) değil, emperyalist, kapitalist üretim ilişkilerinin ülkemiz üretici güçleriyle çelişmesidir. Oligarşinin üstlendiği siyasal zor, üretim ilişkilerinin ona 'zorla' uygulattığı bir zordur.

"İktisadi evrimin dünya çapındaki erişmiş olduğu seviye emperyalizm dir. Ve iktisadi evrimin kendi tarihi gidişiyle gelişme noktasına gelmiş, kendi iççelişkisini taşıyan bir seviyedir. Tarihi olarak iktisadi evrimin dünya çapında ulaşmak istediği, çizmek te olduğu yol sosyalizmdir. Bu anlamdadır ki emperyalizm sosyalizmin arifesidir.

'Siyasal zorun çağımızda iktisadi evrime uygun düşen evrimi ve iktisadi durum karşısında üstlendiği görev, kapitalizmden sosyalizme geçişin tarihidir de.

'Her sınıflı toplumda siyasal zor vardır. Bu 'zor' üretici güçlerin gelişirken kendine uygun düşen üretim ilişkileri çerçevesinde üretici güçleri ellerinde tutanlara verdiği ve görevi olan bir zordur.

'Bu siyasal zorun görevi, üretici güçlerin gelişmesinin yolunu açmaktır. Üretici güçlerin gelişmesine engel olan, üretici güçlerin eski gelişme durumuna uygun düşen (ama artık eski olan) eski üretim ilişkileri olacağı gibi üretici güçlerin "eski sahibi" sınıflar da olabilir. Bu durumlarda, siyasal zor, iktisadi evrime uygun düşen ve onun yolunu açan görevini yerine getirir. Bu şekilde iktisadi durum kendi ilişkilerinin yarattığı siyasal zoru kendi hizmetine sokmuş, onu toplumsallaştırmış olur. Kapitalizm gelişme döneminde, burjuvazinin siyasal zoru böyle bir siyasal zordur. Ve tarihi görevini yerine getirirken, feodallere ve köylülere karşı uygulanan siyasal zor haklıdır, tarihin gidişine uygundur ve iktisadi evrimin yolunu açmaktadır.

"İktisadi evrimin bu evrelerinde, toplum dengededir. Toplumsal dengeyi sağlayan, iktisadi evrimin götürücüsü, olan sınıfın, toplumun diğer sınıfları nı peşine takmış olması (siyasal olarak yedeklemesi) ve siyasal zorun, toplumun bu gidişinden ayrı düşmeyerek toplumu geriye çekmek isteyen sınıfa karşı görevini yerine getirerek iktisadi evrime uygun düşmektir. (X)

'Toplum iktisadi evrimin kendisine görev yüklediği sınıfın tarihi treninin başını çektiği ölçüde dengesini, bulur. Bu toplumda, iktisadi gelişmenin sürükleyicisi iktisadi evrime (tarih olarak) ters düşen bir sınıf olduğu sürece ve siyasal zor toplumdan bağımsızlaştığı ölçüde (böyle durumlarda siyasal zor kaçınılmaz olarak iktisadi evrime ters düşmektedir) o toplum 'dengesiz' bir toplumdur.

"Bir toplumda, siyasal zor iktisadi evrimden bağımsızlaşmış ve iktisadi durumu kontrol etmeye yönelmiş ise ve toplum bu şekilde ayakta duruyor sa o toplumdaki denge, suni dengedir.. Bu bir niteliktir ve niteliği izah etmesi bakımından toplumsal dengeyi (dengesiz bir dengedir bu) suni denge olarak tanımlamak yanlış olmayacaktır.

"İktisadi evrimin, dünya ölçüsünde ulaştığı seviye emperyalizmdir demiştik. Şimdi siyasal zorun, iktisadi evrimin bu seviyesindeki durumuna ve toplumsal dengelere bakalım.

'Emperyalist dönemin belirgin özelliği: Üretici güçlerin gel olduğu seviyeye uygun olarak ortaya çıkan üretim ilişkilerinin üretici güçlerle uzlaşmaz zıtlığa varmasıdır. Bu durumun sınıfsal plana yansıması artık burjuvazinin tarih treninin lokomotifi olamaması aksine ortaya çıkardığı sınıfın (proleteryanın) götürücü sınıf karakterine sahip olmasıdır. İktisadi evrim artık öyle bir seviyeye gelmiştir ki gelişmesi için üretici güçlerini başka bir sınıfın, proletaryanın eline vermesi gerekmektedir.

'Bu durum ise yeni siyasal durum, farklı bir sistem demektir ki adı: Sosyalizmdir.

'Emperyalist dönemde üretici güçlerin ürünü olan üretim ilişkileri, varlıklarını devam ettirmek için üretici güçleri baskı altına almak zorundadırlar. Bir zamanlar burjuvazinin elinde toplumsal bir görevi olan siyasal zor bu kez yine burjuvazinin elinde mevcut üretim ilişkilerini, üretici güçlere uygun düşen yeni bir biçimde düzenleme görevini yerine getireceği yerde, engelleyici bir nitelik alan üretim ilişkilerini devam ettirme görevini üstlenirler. Yani topluma yabancılaşırlar.. Bu ana çelişkinin nedeni, burjuvazinin üretim ilişkilerinin esiri olarak, tarihi olarak ileri götürücü lokomotif olma yerine geriye çekici bir ağırlık, posa olmasından gelir. Mevcut üretim ilişkileri, hizmetine koştuğu siyasal zoru, varlığını ona borçlu olan burjuvazinin elinde tarih tekerini geriye çevirmeye zorlarken, toplumda yeni bir siyasal zora gebe bırakır. Bu siyasal zor, proletaryanın devrimci zorudur.

'Emperyalizmin ortaya çıkardığı üretim ilişkileri (tekeller, bankalar, borsalar, otomasyon ve sibernatik vs.) burjuvaziyi kıskıvrak bağlar onu daha çok rantiye daha çok parazit haline sokar. Ama bu rantiye tekelci burjuvazinin üretim ilişkileri gerek iktisadi hayatta gerekse topluma verdikleriyle, aslında burjuvazinin başının belasıdır Onu her durumda daha zor durumlara düşürür. Enflasyonuyla, işsizliğiyle anarşisiyle ona ecel teri döktür .Ama bu durumda tekelci burjuvazinin gayretleri boşunadır. Tekelci burjuvazi, iktisadi yapıyı istediği kadar düzenlemeye (çelişkileri azaltmaya) çalışsın, mevcut üretim ilişkileri karşısında yenik düşer ve onun hizmetine girer. Ve giderek de siyasal zora onun (üretim ilişkilerinin) gerektirdiği biçimde daha çok sarılır. Bu nedenle, siyasal zor iktisadi durumu 'kontrol' altına almaya yönelirken, tekelci burjuvazinin, iradesiyle değil, üretim ilişkilerinin "Zor"laması ile görev yapar. Siyasal zorun topluma yabancılaşması üretim ilişkilerinin zorlamasıyla olur.

"Bu konuda Marks şöyle diyor:

'Varlıklarının sosyal üretimde insanlar aralarında belirli zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan ilişkiler k rarlar, bu üretim ilişkileri onları maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişmesine tekabül eder. Bu üretim ilişkilerinin tümü, toplumun iktisadi yapısını, belirli sosyal bilinç şekillerine tekabbül eden bir hukuki ve siyasi üst yapı üzerinde yükseldiği somut temeli teşkil eder.' (7)

'Emperyalist dönemin siyasal zoru iktisadi evrime karşı çıktığı içindirki onunla tartışma halindedir ve yenilmeye mahkumdur.

Emperyalist dönemin siyasal zoru her toplumda şu veya bu şekilde biçimlense de nitelik olarak aynıdır. Biçimsel farklılıkları, ülkelerin kendi iktisadi evrimlerinin seviyesine göre ortaya çıkar. Nitelik olarak aynı olmaları ise, aynı üretim ilişkilerinin(emperyalist üretim ilişkilerinin) gereği olarak ortaya çıkmalarından gelir. Emperyalizmin egemen olduğu her ülkede nitelik olarak aynı olan siyasal zor ise gene aynı üretim ilişkileri tarafından hizmete sokulur ve gücünü gene aynı ilişkilerden alır. Üretim ilişkileri siyasal zoru kendi hizmetine almış olduğundan iktisadi "güç"ler giderek daha artan bir biçimde "zor"un somutlaştığı "askeri" plana dönüşürler.. Emperyalist-Ekonominin askerileşmesi, üretimin ilişkilerinin bir zorlaması dır ve siyasal zoru sürdürme zorunluğundan kaynaklanır. Siyasal zor, askeri mallar üzerinde maddeleşir. Bu konuda Engels şöyle diyor: "Zor, bugün ordu ve donanma demektir ve her ikisi de hepimizin zararını çekerek bildiği gibi tuzluya oturur. (8)

'Günümüzde, siyasal zor, uçak demektir, füze demektir, tank demektir.. üretim ilişkilerinin dünya çapındaki gelişkinlik ve yaygınlık düzeyi, siyasal zorun maddeleştiği askerleştirmeyi de yaygınlaştırmış, adeta erek haline sokmuştur.

Özellikle Emperyalist üretim ilişkilerine ekonomik "güç"lerin yetersiz kaldığı yerlerde, askeri "güç" ler üretim ilişkilerinin devam ettirilmesi nin araçlarıdır.

'Bugün geri-bıraktırılmış ülkeler de emperyalist üretim ilişkileri varlığını sürdürebilmenin şartını siyasal zorun, "askeri" olarak maddeleşmesinde bulmak zorundadır.

'Emperyalist sistem içindeki ve emperyalizmin birer halkası haline gelmiş -toplumlarda toplumsal denge, o toplumdaki üretici güçlerinin gelişme seviyesine göre şekillenir. Metropollerdeki toplumsal dengelerle geri-bıraktırılmış ülkelerdeki toplumsal denge - ler aynı değildir. Farklılık ülkelerdeki üretici güçlerin gelişme seviyesine ve buna uygun düşecek biçimde iktidarı elinde tutan sınıf (veya sınıfların) diğerlerini siyasal olarak yedeklemesine göre biçimlenir. İktisadi evrimin dünya çapındaki ulaştığı seviyeden ve üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında evrensel çelişkiden dolayı, sisteme bağlı bütün toplumlarda nitelik olarak aynı toplumsal dengesizlik var ise de,

bu durum her ülkedeki toplumsal dengenin aynı dengesizlik düzeyinde olduğunu göstermez. Ülkeler arasındaki bu farklılıklar genel duruma uygun biçimde ülkelerin özelliğini belirler. Özel durumlar, emperyalist zincirin hangi halkaların kırılma durumunda olduğunu ortaya çıkarır. Sisteme bağlı ülkelerdeki somut şartlar (üretim düzeyi, üretici güçler) dünya düzeyindeki üretim ilişkilerine uyumu ve çelişme derecesine ve toplumun için de bulunduğu iktisadi evrimin (Burada iktisadi evrimden kasdedilen; o ülkenin üretici güçlerin seviyesine göre şekillenen kendi iç dinamiğini belirle-

de. sa. 11 de.

GÜNCEL SORUNLAR

DİSK yönetimi 5.Genel Kuruldan sonra Genel Başkanın insiyatifinde bazı girişimlerde bulunmuş DİSK'in kilit noktalarına bir yandan paralı profesyonel kadrolar yerleştirirken bir yandan da bu kadrolar marifetiyle tepeden inmeci oyunlar ve burjuva yöntemlerle Sosyal-İş, Kimya-İş, Turizm-İş, Has-İş vb. gibi sendikaların yönetimine revizyonistleri veya ittifak yaptıkları sosyal-demokrat sendikacıları getirmeye çalışmışlardır. Bazılarında başarıya ulaşmışlar, başarıya ulaşamadıklarında ise ya sendikayı DİSK'ten çıkarmışlar veya iki başlı olmasına yol açmışlar - dır.

Süreç içinde DİSK'in yönetimindeki ittifak bozulmuş sosyal demokratlar SDP ve bağımsızlarla ittifak kurunca, revizyonistlerin de DİSK Genel Başkanını kullanarak oynadıkları oyun geri tepmiş, erken genel kurul kararı alınmış ve genel kurulun sonunda yapılan seçimler de Yönetimden ve kilit noktalarından genel başkanla beraber uzaklaştırılmışlardır. Altıncı genel kurulun sonucu işçi sınıfı için yararlı olmuş mücadele daha da berraklaşmıştır.

DİSK'in 6. Genel kurulunda geçen ilginç bir olaya değinmekte yarar vardır: DİSK kurucularından Kimya-İş'in, sonradan DİSK'e katılan Petkim-İş içerisinde eritilme operasyonu sürerken ; Yürüyüş gazetesi bir sayısında Petkim-İş Genel Başkanının Türkeş'le beraber çekilmiş resmini yayınlamıştı. O zaman revizyonistlerle Sosyal Demokrat ittifak sürdüğünden bir çok toplantı salonlarında revizyonistler resmi yayınlı - yanları yuhalamışlardı. Yine bu Petrol Kimya-İş başkanı DİSK yönetimine reviz yonistlerin desteğiyle ve çabalarıyla gelmişti. 4-5 ay sonra ise DİSK'in 6. Genel Kurulunda revizyonistler bu kez aynı resmi havaya kaldırarak Petkim-İş Başkanını faşistlikle suçladılar.

DİSK'in içindeki burjuva oyunları başka Demokratik kitle örgütlerine de yansımış, Örneğin; son TÖB-DER Genel Kurulunda seçimleri, şimdiki Genel Başkan, revizyonistlerin desteği ile kazanmış, bir sene evvel seçtikleri TÖB DER Genel Başkanını revizyonistler "Objektif Polis" olarak suçlamışlar ve bazı TÖB-DER Şubelerini de revizyonistler pasifize edip iki başlı olmasını sağlamışlardır.

Tabii ki işçi sınıfı ve Proleter Devrimciler bu burjuva oyunlarının hesabını zamanı gelince soracaklardır.

Geri bıraktırılmış yeni sömürge ülkelerde, ekonomik yapı gibi sosyal ve siyasal olaylar da karışık bir rota izlemektedir. CHP İktidarı şimdi şu temel sorunlarla karşı karşıyadır:

1- Komaya girmiş, IMF ameliyat masasında yatan ekonomiyi komadan çıkartmak.

2- Kontr-Gerillaların, MHP Ülkü Ocaklarının yıldırma terör öldürme saldırı ve kaçırma hareketlerini kontrol altına almak.

3- Dış ilişkileri yeniden düzeltmek ve problemleri çözmek.

Bunların incelenmesi bu yazının kapsamı dışındadır, yanlız yeni ikti - dar, bir sağ cunta teşebbüsünü ortaya çıkarıp yedekleyemediği proleter devrimci hareketi hızla tasfiye etme göreviyle karşı karşıya kalabilir.

Şu aşağıdaki tesbitin kalın çizgilerle altını çiziyoruz.

Duvarlara KAHROLSUN FAŞİZM yazanlar kurşunlanarak öldürülüyorsa bu açık faşizmin taktiğidir. Eğer sorumlu olmadığı evin duvarına başkalarının yazdığı yazıları silmedi diye evde oturan cezalandırılıyorsa bu da gizli faşizmin taktiğidir.

Görüldüğü gibi 70 yıllarından bu tarafa ülkemizdeki süreç "Kriz -baskı terör-anarşi-yıldırma-hapishane-yolsuzluk-soygun-işkence-cunta -seçim" kelimeleriyle ancak ifade edilebiliyor.

"Seçimle ilgili, proleter devrimci tavır ne olmalıdır?" sorusuna da kısaca değinelim.

Görüldüğü gibi ülkemizde 1973 den 1977'ye kadar iki genel iki de yerel seçim olmak üzere dört defa seçim olmuştur. Proleter devrimciler seçim denilen bu "önemli politik" olaya tabiiki kayıtsız kalamazlar, en azından tavırlarını koyarlar bu belli. Belli olan bir şey de her somut koşulda tavrın değişik olacağıdır. Zaten Proleter Devrimciler seçimi temel çözüm yolu olarak görmezler, içinde bulunduğumuz koşullarda:

1- Seçimler boykot edilmez, seçimleri boykot etmenin genel koşulları vardır. Proleter devrimciler seçimin hedeflediği çözümü kendi tesbit ettikleri başka bir platformda çözecek koşullara sahipseler seçimi boykot ederler veya bu koşul yoksa bile en azından boykotu etkili bir şekilde yönlendirecek koşullara sahipseler yine seçimi boykot ederler. Ülkemizde içinde bulunduan dönemde de bu iki temel koşul da yoktur.

2- CHP desteklenemez çünkü Oligarşinin yeni iktidar alternatifine adaydır. Meseleyi bu şekilde koymak CHP içerisinde Demokratların, ilericilerin, yurtseverlerin olmadığı anlamına gelmez. Nitekim CHP'de onlarca yurtsever, demokrat-ilerici senatör ve milletvekili vardır.

3- TİP TSİP, SDP, TBP'den biri desteklenemez çünkü adları "sol" olsa da solun seçim sandığındaki potansiyelini bile temsil etmeye niyetleri olmayan partilerdir. [Bunlar, kaldı ki seçime ayrı ayrı katılıyorlar. (Sadece radyoda konuşmak için seçime giriyorlar.)

Tavrımızı şu şekilde belirleyebiliriz. Seçimin yarattığı olanakları , sandığından yayın organlarına, alanından salonuna kadar proleter devrimci hareketin onlarca canlı taktiği haline getirmek olmalıdır. Seçim olanakları ancak doğru taktiklere tabi kılınırsa belli mevziler elde edilebilir ve demokrat ilerici yurtsever adayların seçilmesi sağlanabilir. Belli ki bu formülasyon "solun" hemen her çeşidinin bildiği tesbittir. Nitekim bazı "sol" partiler de seçime bu tavırla girmiş ve bazı yayın organlarını da kullanarak propagandalarını yapmışlardır. Fakat hiç bir mevzi elde edemedikleri gibi bazı demokratların da seçilmelerini önlemişlerdir.

Öyleyse sadece doğru tavır koymak yetmez. Önemli olan bu tavırı kim koyuyor? Artık ona bakılıyor. Son bir iki seçim bunun canlı pratiği yaşandı. Özde düzenin partilerinden pek farklı olmayan, devrimci terminoloji de kullanılsa boş tenekeden çıkan sese seçim yolurda kapanalı çok oluyor. Şu kadar sayıda askerliğini yapmış adam bulup, parti kurarak, tabela asıp seçimlere katılmak hiç de zor ve önemli değildir.

Öyleyse asıl görev proleter devrimci hareketi geliştirmek, bu hareke-te nitelik kazandırmak ve konulan doğru tavrı gücümüz oranında hayata geçirmektir.

yayın politikamız

"Politikleşmiş askeri savaşın tek kurtuluş yolu olan ülkelerde; Devrimcilerin örgütlenmesi de bu şekilde olmaz"

Ayrıca bu yayın politikası, çeşitli bakımlardan yanlıştır.

Bir kere, kitlelerin temel olarak kitle organı vs. ile bilinçlenmelerini beklemek, bizim gibi ülkelerde; devrimi tarihin akışına terketmekten öte bir anlam taşımaz. Kitleler Öncünün yakacağı kıvılcımla bilinçlenirler ve bu yöntemin temel alınmasıyla yapılacak çalışmalarda örgütlenirler. Bizlerin yayın anlayışı budur ve bu anlayış doğrultusunda "CEPHE" gazetesi çıkacaktır. Çünkü; "CEPHE" gazatesi, fiziki olarak yenilmiş, ama devrim tarihine adlarını kanlarıyla yazanların politik ve ideolojik görüşlerinin ışığında yürüyenlerin, yürümek isteyenlerin gazetesidir. "CEPHE" gazetesi emekçi halkımızın anti Emperyalist, anti-Oligarşik devriminin ışığını yansıtacaktır.

Ayrıca kitlelerin Ekonomik ve Demokratik mücadelelerine, bölgesel meselelere ilişkin olarak, onlara bilgi götüren, somut meselelerine ışık tutan "CEPHE" gazetesi özel sayıları çıkartılacaktır. Devrimci pratiğe ışık tutan uzun araştırmalar ve teorik-İdeolojik, polemikler ve çeviriler "CEPHE yayın evinin çıkaracağı broşürlerle yürütülecektir.

Politikleşmiş Askeri Savaş metodunu, stratejik mücadele biçimi olarak kabul eden bizler, bu savaşı Asgari bürokrasi ile yürütece - ğiz. Asla kırtasiyeciliğin batağına, yuvarlanmayacağız, tek bir ideolojik , ve politik organla görüşlerimizi kitlelere ileteceğiz.

kahrolsun emperyalizm

kahrolsun işbirlikçi tekelci burjuvazı, tarım burjuvazisi ve feodal kalıntılar

yayın politikamız

olarak tarihe geçerken; Oportünist ve revizyonist sapmaların yayılması yanısıra, 71'in devrimci savaşına ve bu savaşın doğruluğuna inananların kendi siyasi organizasyonlarını oluşturma mücadelesi yürümekte. Gelişmeler ülkemizdeki milli krizin maksimuma yükselişinin seyri içinde iken bu gidişe dur demek üzere, hakim sınıflar'arala - rında anlaşarak girdikleri "77 erken seçimleri" bir sonuç vermediği gibi, burjuvanin şakşakçılığını yapan tüm oportünist ve revizyonist sapmalara emekçi halkın duygularıyla ve istekleriyle alay edildiğini de gösterdi. Seçim sonucunda kurulan 2.MC yalnız ülkemizdeki sosyal kategorilerden değil tüm dünyadaki güçlerden dahi tecrit olmuş üç dişli iğrenç cadı haline g. miştir. Seçim amacını yerine getirebilmek için faaliyetini hızlandıran 2. MC gerek tekelci burjuva muhtaçları, gerekse dünya emperyalist zinci - rin sömürü halkası IMF'nin talimatları doğrultusunda, tıkalı olan ekonominin çözümünü tüm emekçi halkın sırtına bindirdiği zamlarla, satın alma gücünü düşürdüğü parayla gerçekleştirmeye koyulmuştu

Parada yapılan develüasyonu ve halkın sırtına bindirilen zamları yetersiz gören Amerikan maşası IMF, baskılarını devam ettirerek daha köklü(!) çözümler getirilmesini emretmektedir. Yıllarca hayat pahalılığı yolu ile zulmedilen halkın, yüklerini yeterli görmeyen yerli tekeller ve ideologları , "71" kanlı faşizminin köklü (!) tedbirlerinin özlemleriyle yanıp tutuştuklarını her sözleri ve yazılarıyla ifade etmektedirler. Özellikle İşçi Sınıfını hedef alan saldırı planlarının hazırlığıyla meşgul olan hakim sınıflar, kanlı çehrelerini "istikrar" için (!) (Tabiki kendi midelerine akan kârların düzeni için) Devrimci ve Demokratik "Seslerin kesilmesi gerekli" diyerek ortaya koymaktadır. (Bu durum son Maden-İş greviyle daha da açık hale gelmiştir.)

Emperyalizmin istekleri hükemetin iç çelişkileri milli krizin artışıyla hızla doruk noktasına ilerlemiştir. Özellikle toplumsal patlamaların en ileri kesiminden gelen darbelerle maskesi alabildiğine düşen 2 MC'nin alaşağı edilmesinden başka yol kalmamıştır.

Emperyalizmin getirdiği ve götürdüğü MC tarihe karışırken, çeşitli süzgeçlerden geçirilerek emperyalizmin sofrasına layık bir salata haline gelen CHP hükümeti kurdurularak tarih sahnesine çıkarıldı

Gerek program yönünden, gerek destekçiler yönünden, gerekse deklarasyonların içeriklerinden ve açıkça belirtmelerinden ortaya çıkan sonuç: toplumsal kaynaşmanın , durdurulması bu hükümetin temel sorununu oluşturmaktadır.

Bizlere Erim hükümetini anımsatan bir yapı ve içerikle ortaya çıkan bu hükümet, tarihin dönen çarklarına çomak sokmaya çalışan her güç gibi tarihin çöp tenekesine atılacağını da belgelemektedir.

Toplumsal devrimin durdurulması temel ilkesinde, karşı- devrimin (hükümet ve muhalefetin) ne denli birbirlerini destekleyeceklerini kanıtlayan bir tablo haline gelmekte olan bu hükümetin zamların, zulmün, işkencelerin karanlık abidesi olmaktan kurtulması -özellikle bu koşullarda- imkansızdır. Venezüella'da , Romula Betancovit hükümeti bunun en açık örneğidir.

Emperyalist güçlerin rahipleri rolüne çıkartılmış bir hükümet karşısında, tam devrimci (!) lafazanların tavır kararsızlığı içinde çırpınarak zaman geçirtmektedirler. Oportünizmin tarihi karekteristiği olan kararsızlık ülkemizde de kendini şu sözleriyle ortaya koymaktadır. "Böyle bir dönemin tam özellikleri bütün yönleriyle kavrayabilmek için , yeterli veriler henüz ortaya çıkmamıştır". "Aslında Ecevit iktidarının geleceği de bir bakıma bu güç - lerle (faşist güçlerle)olan "mücadele" ve ilişkisine bağlı olacak - tır" ("Can güvenliğini sağlamaya gerçekten niyeti varsa (Ecevit Hükümeti C.) faşist çeteleri dağıtmak, faşist işkence ve cinayet şebekelerini yok etmek için bir savaş vermek zorundadır"

Görüldüğü gibi tam sapmaların birleştiği bu noktalar kararsızlığı pasifizmi (yeterince veri yok) bekleyelim) faşizme karşı savaşı "Ecevit'in niyeti" ne bıraktıklarını göstermektedir.

Buna karşın, devrimciler, işkencelerden hesap sorarak, faşizme karşı bu giüçlere olan 'mücadele've ilişkisini ortaya çıkartacaktır.

Bu anlayışlar devrimcileri p. lerden ayıran temel kriterdir.

Bu yüzden: Bu ortam reformist görüşlerin ve kuyrukçularının, sınıf mücadelesinin sıcaklığında maskelerini düşürmenin ortamıdır.

Bu ortam, Umut (!) maskelerini emekçi halka en çıplak hale getirecek devrimci çalışmaların nitelik sıçraması yapacağı ortamdır.

Bu günler, yalanları tüketip, maskeleri düşürmenin ancak devrimci mücadele metodlarıyla olacağını ispatlamanın günleridir.

Bu günler, emekçi halktan faşist damgasını yemiş olanların yakasına yapışmanın, işkencecilerden hesap sormanın ancak ve ancak dev - rimciler tarafından gerçekleştirilebileceğini ispatlamanın günleridir.

İşte Ülkemiz bu günleri yaşamaktadır, ve bu günler tamamen ülkemiz devrimci hareketinin ayaklarına kadar getirdiği odaklardır. Bu tarihi odaklara sırt çevirmek ve görmemezlikten gelmek yirmi yılları içinde toparlayan günleri ayaklar altına alan oportünistlerin tarihi yanılgısına uğramak olacaktır.

Nisbi demokratik ortamların şişirme kabadayıları, Devrim kahramanları rollerini oynarken, Turnusal kağıdı görevini görecek ve sis perdelerinin dağılmasını çabuklaştıracak günler gündemdeki yerini korumaktadır. Ve aynı zamanda "KURTULUŞ ÇEPHESİ'NİN" oluşumunu da, gerek tarihin lanetlediği MC'nin yeniden hortlaması karşısında,"tırmanma" teorilerini ağızlarından düşürmeyerek, gerekse bugün "bekleyip görelim" diyen tüm oportünist ve revizyonist kesimin Devrimci savaştan kaçmanın maskesini yapmakla doğan meşguliyetlerini izlemekteyiz.

kasırga, yavaş yavaş, devrimci saflardaki her ç çeşit feodal, ataerkil ilişkileri parçalayıp ve "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" şairinin yüreklerde, benliklerde sarsılmaz temeller atmasını hızlandırmaktadır.

Gözlerinde yaş yüreklerinde korku olmayanların ve aralarında yoldaşça ilişkilerin hakim olduğu bu hareket Türkiye'deki karşı-devrim Cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek, kırsal alanlardan fabrikalara , üniversitelere kadar, bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleleri yönlendirme gayreti içinde olanların hareketidir.

İşte "CEPHE" gazetesi de bu hüreketin ideolojik ve politik yayın organıdır. Bu hareket, 71'in doğuşunu, yenilgisini ve bu aşamalarda Oportünist ve revizyonist sapmaların taktiklerini kavrayarak çalışmasını, örgütlenmesini ilerletmiştir. Bu yüzden; yeniden için de yaşayacağı ve onunla savaşacağı bu pislikler kalmamıştır. Yeniden bu pislikler doğsa bile, bu deneyler onları yok etmeye yeter ve artar bile...Çünkü pisliği yenmenin savaşın içinde savaşıla savaşıla olacağını yaşamış ve öğretmiştir.bu hareket...

Ülkemizde devizyonist ve Oportünist sapmaların her türünden ve herher cinsinden fişli olanlar, yayın politikalarında da kendilerini ortaya koymaktadırlar. Aydınlara, köylülere, öğretmenlere, işçilere, sendikalara, derneklere, gençlere hitap eden ayrı ayrı gazete ve dergiler yayınlayarak revizyonist yayın politikalarını ortaya sermektedirler. Aynı hataya; kendini 71 sahibi sanacak kadar şaşıran "Kariyerist-Oportünistler" de katılarak, yavaş yavaş yumurtlamaya çalıştıkları "Yeni Türkiye'lere" uygun bir yayın politikasının içindedirler. Emperyalizmin III. bunalım döneminin yeni- sömürgesi olan, dolaysıyla halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerde, sosyalistlerin temel mücadele metotları politikleşmiş askeri savaş metodu. Bu metodu, temel metot olarak alanların Devrimci yayın politikası bu olamaz.Bu yayın politikası halk savaşına yan çizen, dergiciliği ve gazeteciliği temel alan revizyonistlerin politikasıdır.Bu yayın politikasının temeli, dergi etrafında örgütlenme düşüncesine dayanır. Büyük şehirlerde yayınlanan bir dergi etrafında örgütlenme ve bunun aracılığıyla da PARTİ örgütlenmesine geçmek, Revizyonist bir örgütlenme anlayışıdır. "Pasifistlerin, Emperyalizm işgali altında olan ülkelerde meseleyi bu şekilde koymalarının türkçesi 'önce Revizyonist çalışma yaparak kitleyi ve kendimizi örgütleyelim ondan sonra Devrimci mücadeleye başlarız' demektir. Oysa barışçıl mücadele metotları temel alınarak yapılan örgütlenme asla savaşma aşamasına geçemez. Yunanistan örneği açıktır." *(Büt.Yaz.M.Ç.s: 368)* **Devamı Sa. 9.**

* 15 Günlük Siyasi Dergi * SAHİBİ: Nazım YILMAZ * YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adil YILMAZ * YÖNETİM YERİ: Cağaloğlu Yokuşu Kemaliye Han No. 4 ISTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. ISTANBUL * ABONE ŞARTLARI: Yurt içi 6 Aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt dışı: 6 Aylık 100 Tl. Yıllık 180 TL. * ABONE İÇİN Nazım Yılmaz adına T.C. ZİRAAT BANKASI Aksaray Şubesi-Istanbul Hesap No. .10162.....*DİZGİ: İLPAR AJANS * BASKI: AGAL OFSET

İRAN'DA

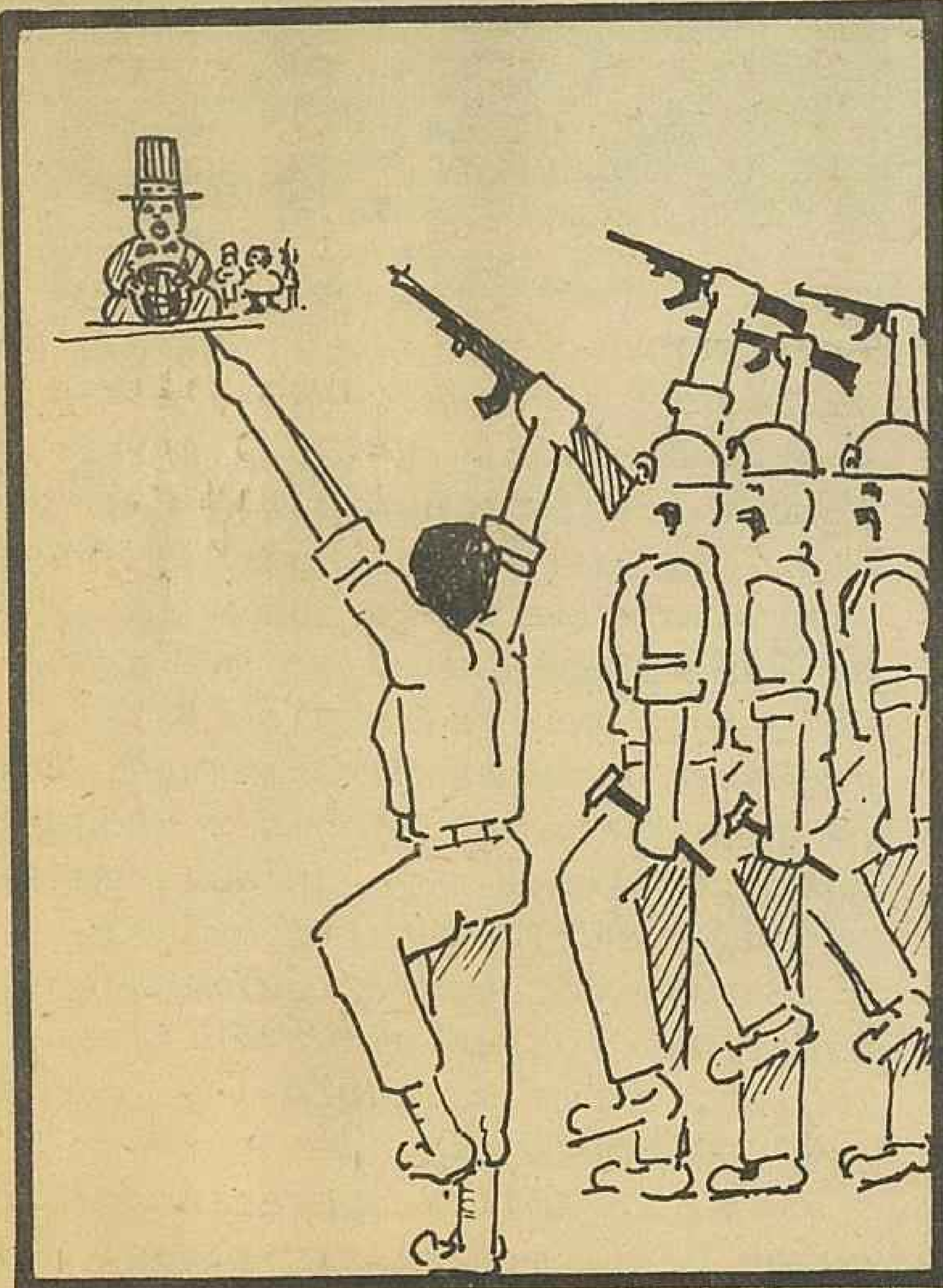
İŞKENCE ve CİNAYET

İran dünyanın en faşist terör rejimlerinden birinin yönetimi altındadır. Burada her türlü siyasi muhalefet vahşice bir şiddetle karşılaşır. İşkence ve cinayet gündemdedir. 50.000'in üzerinde siyasi tutuklunun bulunduğu söylenmektedir. İran dünyanın en yüksek idam oranına sahiptir.

İran halkının ve onun özgürlük savaşçılarının mücadelesi, başta ABD-emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistler tarafından ülkelerinin ezilmesine ve sömürülmesine karşı yönelmiştir.

14 Ağustos'ta Roma'ya kaçan dünya sermayesinin sadık hizmetçisi Şah Rıza Pehlevi, İran'a 19 Ağustos 1953'te CIA in düzenlediği darbeden sonra döndü. Darbe Dr. Musadık'ın ulusal bağımsız hükümetine karşı yapılmıştı. O zamandan beri Şah Rıza Pehlevi Amerika'nın-da yardımıyla İran'ı koskocaman bir hapishane haline getirmeye uğraşıyor. Amerikan sermayesi İran'da yatırımlarını sürekli arttırmaktadır. 1975 yılının resmi açıklamalarına göre 250den fazla orta ve büyük iş et e ve 20 'den fazla petrol işletmesi bulunuyor. Amerikan emperyalizmine paralel

Alman emperyalistleri de (aynı İngiliz, Fransız ve diğerleri gibi) İran'ın örneğin ucuz işgücü, sosyal hakların yokluğu, büyük bir tüketici piyasası, yeraltı değerlerinin bolluğu ve 5 yıllık vergi muaffiyeti gibi ekonomik avantajlarından yararlanmaktadırlar. İşçilerin fazla ücret konusunda her haklı talepleri, daha iyi çalışma koşulları için yapılan her grev aşağıdaki örneklerin belgelediği gibi vahşice bir şiddetle yanıtlanmaktadır:

1957 Tahran yakınlarında bir grev esnasında 50 işçi vuruluyor.

1959 Bir tekstil fabrikasının yüzlerce işçisi grevdeyken tutuklanıyor ve bunlara işkence yapılıyor.

1975 bir grev esnasında 19 işçi vuruluyor.

Kasım ayı İran'da özellikle siyasi tutuklulara ve onların yakınlarına ithaf edilmiştir, bu yüzden İran hal-kının yurtdışındaki sesi olarak CİSNU'nun (İran'lı Öğrenciler Konfederasyonu Ulusal Birlik) görevi, siyasi tutuklular ve onların yakınları için uluslararası dayanışma örgütlemektir.

Siyasi tutukluların aileleri terör rejimine karşı mücadelede halkları için çoğu kez bir çok üyelerini feda etmişlerdir, örneğin bir baskında 3 oğlu katledilen Fadime Saidi Şaygan ana; oğullarından biri 29 yaşında yetişkindi, diğerleri ise 9 ile 13 yaşlarındaydılar. Kendisi halen hapistedir ve iki kolu işkenceden felçlidir.

Terör rejimi işkenceyi siyasi tutukluları konuşturma aracı olarak kullanmakta kalmamakta, bu insanların aile fertlerine de, hatta çocukları bile esirgemeksizin kötü muamele etmektedir İşkence türü tekme tokak, metal kırbaç yardımıyla elektrik darbeler, sigara yakmaları, el ve ayak tırnaklarının sökülmesinden, kurbanın makatına kırık şişelerin sokulmasına kadar varır. SAVAK (İran gizli polisi) işkencecilerinin sadizmi hiç bir sınır tanımaz ve cinayete dek varır. Yalnızca 1976'da 202 ve resmi verilere göre 1977'de şimdiye dek 33 muhalif katledilmiştir. Siyasi muhaliflere karşı duruşmalar askeri mahkeme ce kamuoyuna kapalı olarak yürütülmektedir, bu mahkemelerde yargı önceden bellidir.

Siyasi tutuklular ailelerinden soyutlanmak ve kimsece bilinmiyen yerlere götürülmek istenmektedir, büyük uğraşlara ağmen yakınları onlarla ilişki kurmayı başaramamaktadırlar.

İran halkının ve onun özgürlük savaşçılarının mücadelesi desteklenmelidir. İşkence altında susanlar ve hapishanelerde dahi direnişten vazgeçmeyenler bu halkın devrimci mücadelesinin örneğidirler.

Yaşasın İran halkının ve onun özgürlük savaşçılarının mücadelesi! İran daki tüm siyasi tutuklulara özgürlük!.
Kahrolsun faşist Şah rejimi!
Kahrolsun Emperyalizm!

İ.S.V.[x] Heidelberg (CISNU üyesi)
Postakutusu 103312

[x]İran Öğrenci Birliği/Ç.N.

SUNI DENGE

yen iktisadi yapısıdır.) seviyesine göre şekillenir. Elbetteki üretici güçlerin en fazla geliştiği ve iktisadi evrimin en ileri düzeyde (sosyalizme geçme düzeyinde) olduğu metropol ülkeleriyle geri-bıraktırılmış ülkeler aynı somut şartlarda olamazlar. Bu noktada ekonomizme varan düz bir mantık, metropol ülkelerinde toplumsal dengesizliğin daha üst düzeyde ve devrimci durum için somut şartların daha uygun olacağını iddia ederse de durum böyle değildir. Bunun da nedeni devrimci durumun üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişkinin çatışma durumuna ve iktidardaki sınıfın (ya da sınıfların) diğerlerini yedeğine alıp almamasına göre belirlenir. Metropollerde, üretim ilişkileri, 'güç'lerin diğer sınıfların yedeklenmesi yolunda kullanabildiği halde, bu durum geri-bıraktırılmış ülkeler için hemen hemen imkansızdır. Bu tip ülkelerde üretici güçlerin gelişme seviyesi buna imkan vermez. Aksine üretim ilişkileri ve üretici güçler arasındaki çelişkiyi keskinleştirir. Toplumsal dengedeki dengesizlik düzeyi giderek yükseltir. Devrimci durum, çatışmanın maddi şartlarını her an içinde taşır. Bu nedenle bu tip ülkelerde siyasi zor, mevcut üretim ilişkilerini devam ettirme görevini, devrimci durumun maddi şartlarına karşı, askeri biçimde maddeleşmesinin şartları içinde yerine getirebilir. Sorun: ülkedeki mevcut "siyasal zorun ekonomik durumu belirlemeyeceğini kavrayabilmektedir."

(1) Kesintisiz Devrim II-III, Mahir Çayan.
(2) İki Taktik, s.38, V.I.Lenin, Sol Yayınları
(3) Doğanın diyalektiği, F.Engels, S. 300, Sol Yayınları
(4) a.g.e., S.300
(5) a.g.e., S.301
(6) F.Engels. Tarihte Zorun Rolü, S.58 59 Sol Yayınları
(7) K.Mark, Ekonomi Politiğin Eleştirisine katkı S.523 Sol Yayınları
(8) F.Engels, Tarihte Zorun Rolü, S.37 Sol Yayınları
(x) Kapitalizmin gelişme (serbest rekabetçi) dönemi olan bu evrede toplumsal dengenin olması sınıf çatışmalarının olmadığı ve sınıfın burjuvaziye kesin yedeklendiği anlamına gelmez. Kapitalizmin bağrında çiçek açan sosyalist güçler, yeni bir toplumsal dengeyi oluşturmak için sınıfsal hareketlerini sürdürürler. Ancak maddi üretimin gelişkenlik düzeyi ve burjuvazinin misyonunda gelişmekte olan yeni bir toplumsal dengeyi oluşturmanın objektif şartlarını yaratmaya el vermez, 1871 Paris Komünü, işçi sınıfının objektif şartlar el vermediğinden dolayı başarıya ulaşmayan, yeni bir toplum yaratmaya yönelik devrimci bir atılımdır. Objektif şartların yeni bir toplumsal dengeyi oluşturmaya imkan vermemesi, işçi sınıfı hareketinde ütopik ve revizyonist görüşlerin yaygınlık kazanmasının maddi şartlarını yaratmıştır.

devamı var...

YAYIN POLİTİKAMIZ

71 Devrimci hareketi sonucunda, tekelci burjuvazinin faşist çehresinin ortaya çıkması, Türkiye Halkının bilincini, yıllarca çığırtkanlık yapan sahte devrimcilerin beceremediği bir düzeye eriştirdi. Teşhir olan ve dolayısıyla tutunamadan bozulan 12 Mart'ınve izcilerinin hayallerine set çekilmiştir. Tarihi görevini gerçekleştirme mücadelesinde fiziki olarak yok edilen Devrimci hareketin yarattığı sempati, 73 seçimlerinde CHP'nin etrafında toparlanmıştır. (Sol adına, CHP'nin tek başına çıkışı bunun en büyük etkenidir.)

Seçim sonunda kurulan CHP-MSP koalisyonu 71'in deneyimlerini unutmaksızın halkın kabaran mücadelesini pasifize edip, genel af vb. uygulamalarla 71'e göre nisbi demokratik ortam yaratmıştır.

Hapishanelerin boşalmasıyla birlikte yeniden toparlanma eğilimi gösteren "sol" 71 hareketini inceleme ve arkasından "Bizler anarşizmi savunuyorduk" şeklinde ifade edebileceğimiz öz eleştirileri dayatarak ayrışmaya başladı.

71 mücadelesinin fiziksel yenilgisi korkaklar için; revizyonizmin ve Oportünizmin tekkelerine katılmasının maddi temelini oluşturdu. Sapmalardan kimi geçmişe açık küfürlerle kendini ortaya koyarken, kimileri övgüler dizerek sapmalarına taban yaratmaya çalışıyorlardı. Kimi "71 şanlı direnişi" diyerek politikleşmiş Askeri Savaşın canlı 71 pratiğini, direniş düzeyine indirgeyerek mücadelenin devrimci özünü karalamaya çalışmış ve hala çalışmaktadır.

...ileri ise geçmişin teorisini savunuyoruz diyerek 71'in sempatisini potalarına alıp "Ülkemizde 71 öncesi şartlar hakimdir" diyerek, yeni bir hareket, geçmiş hareketin geldiği ve savaşarak, çıkmak istediği bataklığa tekrar saplanıp, tekrar mücadele ederek oluşacağını iddia etmektedir. Bu anlayışla, "CEPHE" hareketinin sempatisini uzun zaman onaylayıp teorik tekpitlerini aşama aşama çarpıtarak mirasın dağılmamasına çalışmaktadırlar. Yeniden Ekonomik Demokratik alanlar ve onların entellektüel küçük burjuva tartışmaları temel alınarak doğruyu (!) bulmaya çalışmaktadırlar. ("CEPHE"nin tesbitleri, stratejisi, sınıf mücadelesi varmış yokmuş hiç düşünmeksizin)

73 Seçimleri sonrasındaki gelişmeler hakim sınıfların siyasi krizleri

de. sa. 10 da.